Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βεβαιωθέν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθοῦς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐνιαία δραχμ. 58. Ἑξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἠπειρώτου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος | Ἐν Ἀθήναις, 7 Φεβρουαρίου 1925 | Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 10

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἤρθαν κι' ἐνώθηκαν μαζί μας. Ἕνας λοχαγὸς ἀνέλαβε τὴ διοίκηση. Μᾶς διαίρεσε σὲ τμήματα κι' ἄρχισε νὰ μιλῇ μὲ τοὺς ὁπολοχαγούς. Ἀποφασίστηκε νὰ μὴν πᾶμε πρὸς τὸ Σεδάν, γιατὶ τὰ ἐχθρικὰ στρατεύματα θὰ μᾶς ἔκλειναν τὸ δρόμο.

Μᾶς δόθηκε διαταγὴ νὰ ξεκινήσουμε.

Φθάσαμε στὰ λειβάδια καὶ περάσαμε πλάϊ στὰ ὀχυρώματα τῆς Τυρέν. Σταματήσαμε ἔξω ἀπ' τὴν πόλη. Στήσαμε τὰ ὅπλα σὲ πυραμίδες κι' ἀνοίξαμε τὰ σακκίδιά μας. Εἴμαστε τσακισμένοι ἀπ' τὴν κούραση κι' ἡ πεῖνα μᾶς θέριζε. Ὁ Πεπίνος μοιράστηκε μαζί μου τὸ ψωμοτόρι του.

Ἀπ' ὅλους τοὺς δρόμους, ἀκόμα καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χωράφια, φαινόνταν στρατιῶτες ποὺ περνοῦσαν μὲ ροῦχα ξεσχισμένα. Χωριάτες, γυναικόπαιδα, μαζὶ μὲ ὅ,τι μπόρεσαν νὰ πάρουν ἀπ' τὴν κινητή τους περιουσία, ἔφευγαν πρὸς τὸ Σεδάν. Μιὰ γενικὴ σύγχυση κυριαρχοῦσε παντοῦ.

Ὁ λοχαγὸς ἔστειλε ἕναν ὁπολοχαγὸ στὴ γειτονικὴ πόλη, νὰ φέρῃ διαταγές. Δυὸ ὧρες ἔλειπε κι' ἀκόμα νὰ γυρίσῃ. Τέλος φάνηκε, κι' ὅλοι σχημάτισαν κύκλο τριγύρω του νὰ μάθουν νέα.

Ὅ,τι ἀκούσαμε, μᾶς πάγωσε τὴν καρδιά.

Ὁ στρατάρχης Μὰκ-Μαὸν εἶχε πληγωθεῖ κοντὰ στὴ Μονσέλ, στὴν ἀρχὴ τῆς μάχης, στὶς ἕξη τὸ πρωΐ. Τὸν πῆγαν στὸ Διοικητήριο, κι' ὁ στρατηγὸς Δυκρὸ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία. Μὰ φαίνεται πὼς ἄλλος στρατηγός, ὁ Βιμπφών, ποὺ εἶχε ἔρθει μὲ γραπτὴ διαταγὴ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ζητοῦσε αὐτὸς τὴν ἀρχηγία. Ἔτσι ἄρχισαν καυγάδες, δισταγμοὶ κι' ἀργοπορίες, ποὺ ἔδαζαν σὲ κίνδυνο τὸν ἀγῶνα.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἄρρωστος, ἀδυνατισμένος, εἶχε κλεισθεῖ στὸ Διοικητήριο. Κι' οἱ προσπάθειες τοῦ στρατοῦμας δὲν ἔφεραν κανέν' ἀποτέλεσμα. Εἴμαστε κυκλωμένοι, σφιγμένοι σὰ μέσα σ' ἕνα χαλκά, ποὺ στένευε ὥρα τὴν ὥρα. Ὅσο γιὰ διαταγές, ὁ ὁπολοχαγὸς δήλωσε ὅτι, μόλο ποὺ ζήτησε πολλὴν ὥρα μ' ἐπιμονή, δὲ μπόρεσε νὰ πάρῃ μέσα στὴ γενικὴ σύγχυση.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμουμε; Νὰ χτυπηθοῦμε μὲ τὸν ἐχθρὸ ὅπου τύχῃ; Θὰ ἦταν ἄσκοπη θυσία. Μὰ ἕνα θέαμα συγκινητικὸ μᾶς ἔκοψε τὶς σκέψεις:

Στὸ δρόμο, ἐρχόταν σιγὰ-σιγά, πάνω στ' ἄλογό του, ἕνας στρατηγός. Ἦταν λιποθυμισμένος, σὰν τὸ κερί, καὶ τὸ κεφάλι του ἦταν γερμένο στὸν ὦμο τοῦ ὑπασπιστῆ του ποὺ τὸν κρατοῦσε στὰ δυό του χέρια.

Γνώρισα τὸ στρατηγὸ Μαργκερίτ! Τὸ φίλο τοῦ θείου καὶ τοῦ πατέρα! Δὲ γελιόμουν, μ' ὅλο ποὺ ἕνα τραῦμα τοῦχε παραμορφώσει τὸ πρόσωπο.

Δύο Ἀφρικανοὶ κυνηγοὶ κρατοῦσαν τὸ χαλινὸ τοῦ ἀλόγου κι' ἀπὸ πίσω ἐρχόταν ἕνας οὐλαμός, ποὺ τὸν διοικοῦσε — ποιὸς νομίζεις; Ὁ ξάδερφός μου ὁ Πέτρος! Ὁ Πέτρος Μπερτινό.

Χλωμὸς ἀπ' τὴ συγκίνηση, φώναξα τ' ὄνομά του δυνατά.

Γύρισε τὸ κεφάλι του. Τὸ βλέμμα του ἔδειξε μεγάλη ἔκπληξη καί, τραβῶντας τὸ χαλινό, διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος μου.

— Πῶς αὐτό; μοῦ εἶπε. Σὺ στρατιώτης; Κατατάχθηκες; Δὲ νοιώθω γρύ!

Τοῦ ἐξήγησα μὲ λίγα λόγια τὴν κατάστασή μου.

— Καλὰ λοιπόν! εἶπε. Ἀφοῦ δὲν εἶσαι γραμμένος σὲ μητρῷο, ἔλα μαζί μου.

Εἰδοποίησα τὸ λοχαγὸ γιὰ τὴν ἀπόφασή μου κι' ἔσφιξα τὸ χέρι τοῦ Παρκσόλη μὲ κάποια συγκίνηση.

— Ἔννοια σου, μικρό μου, καὶ θὰνταμωθοῦμε πάλι αὐτὲς τὶς μέρες, μοῦ εἶπε ὁ Πεπίνος.

Ὁ Θεὸς νὰ βγάλῃ ἀληθινὰ τὰ λόγια του! Μακάρι νὰ μὴν ἔχῃ σκοτωθῆ, γιὰ νὰ ξαναϊδῶ τὸ εὔθυμο κι' ἀγαθὸ πρόσωπο τοῦ καλοῦ στρατιώτη, ποὺ πέρασα μαζί του τὴν τραγικὴ μέρα τοῦ Μπαζέϊγ.

Ἐγὼ κι' ὁ Πέτρος φτάσαμε τὴ συνοδεία καὶ τὴν ἀκολουθήσαμε ὡς τὸ νοσοκομεῖο.

Πίσω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, ο,

«—Ἔμπρός, παιδιά, ἔμπρός!..» (Σελ. 66, στ. α'.)

ὀδίδες ἔσχιζαν ἀκόμα τὸ γαλανὸ οὐρανό. Μὰ εἴμαστε τόσο συνειθισμένοι σ' αὐτὲς ἀπ' τὸ πρωί, ὥστε δὲ μᾶς ἔκαναν αἴσθηση.

Καθὼς προχωρούσαμε, κοίταζα τὸν ξάδερφό μου τὸν Πέτρο. Ἡ στολή του ἦταν καταματωμένη καὶ τὸ πρόσωπό του μαῦρο ἀπὸ τὴ μπαρούτη. Κι' εἶχε μιὰ σοβαρότητα ποὺ δὲν τὴν εἶχα ξαναϊδῆ σ' αὐτόν.

— Ἔκαμες ἐπέλαση, Πέτρο; τὸν ρώτησα, ὅταν ἀφίσαμε τὸ στρατηγὸ στὸ Νοσοκομεῖο.

— Βέβαια! μοῦ ἀπάντησε. Τέσσερες φορές, τὴ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη! Ὅλη ἡ μεραρχία μαζί: Τὸ σύνταγμα τῶν Ἀφρικανῶν κυνηγῶν, οἱ οὐσσάροι κι' οἱ κυνηγοί!... Μὰ ἐχάθηκαν ὅλοι! Βλέπεις αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες;

— Τοὺς βλέπω.

— Εἶναι καμμιὰ εἰκοσαριά. Αὐτοὶ ἔμειναν ἀπ' τὴν ὅλη μου!

— Τί λές!

— Αὐτὸ ποὺ λέω!

Τότε, καθὼς οἱ ἱππεῖς πέζευαν, ὁ Πέτρος ἄφιτε τὴν ὀργή του νὰ ξεσπάσῃ. Μοῦ διηγήθηκε τὸν ἡρωϊσμὸ τῶν στρατιωτῶν μας, μοῦ ἐξήγησε πῶς εἴχαμε κυκλωθῆ μεθοδικά, μαθηματικά. Καὶ πρόσθεσε:

— Τώρα, τὰ πάντα τελείωσαν! Δυὸ λύσεις εἶναι δυνατές: Ἢ νἀνασυντάξουμε τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ μας καὶ νὰ περάσουμε μέσα ἀπὸ τὶς Πρωσσικὲς γραμμές, ἢ νὰ παραδοθοῦμε,—ἀλλ' αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ ποτέ!

Μιὰ ὀδύνη, μιὰ λύσσα τὸν ἔπνιγε. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, σὰ νἄθελε νὰ τοῦ ἀποκριθῆ, μιὰ ἄσπρη σημαία κυματίσε στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου. Ζητούσαμε ἀνακωχή!

Ὁ Πέτρος κι' ἐγὼ κιτρινίσαμε.

Τότε ὁ Πέτρος, μ' ἕνα βλέμμα δίχως ἔκφραση, μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι, μὲ τράβηξε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ μοῦ εἶπε, κλαίγοντας σὰ μικρὸ παιδί:

— Ἄ, δὲ μπορῶ! δὲ μπορῶ! Δὲ θέλω νὰ βλέπω πιά!

Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὰ σκονισμένα του μάγουλα. Στήριξε τὸ μέτωπο στὸν τοῖχο καὶ τὸν ἔπιασαν οἱ λυγμοί.

***

Ὅταν ἄφισε αὐτὴ τὴ στάση, τὰ μάτια του ἦταν πιὰ στεγνά. Στὰ μάτια του ἄστραφτε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφαση.

— Γιῶργο, μοῦ εἶπε, σ' ἀφίνω γειά! Σὺ δὲν εἶσαι στρατιώτης... ἀκόμη καλύτερα! Βρὲς πολιτικὰ ροῦχα καὶ φύγε. Θὰ γλυτώσῃς ἀπ' τὴν ἀτίμωση τῆς αἰχμαλωσίας. Τοὐλάχιστο θὰ σὲ ξαναϊδοῦν ἡ μητέρα σου κι' ὁ πατέρας σου.

— Ὁ πατέρας μου! φώναξα. Μὰ Πέτρο! ὁ πατέρας μου σκοτώθηκε.

— Τί;

— Σκοτώθηκε... στὸ Σαὶν-Πριβά!

Μέσα στὴ θύελλα τῶν γεγονότων, δὲν εἶχα σκεφθεῖ νὰ διηγηθῶ τὸ τραγικό μας δυστύχημα στὸν ξάδερφό μου.

Μὲ πόση λύπη τὄμαθε, σ' ἀφίνω, μαμμά, νὰ τὸ φαντασθῆς. Ὅστόσο ἐπέμενε νὰ βάλω πολιτικὰ καὶ νὰ φύγω.

— Πέτρο! τοῦ εἶπα. Ἔχω ὁρκιστεῖ. Κι' οἱ παραδόσεις τῶν Καρδινιὰκ δὲ μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ πατήσω τὸν ὅρκο μου.

— Ἔχεις δίκιο..., Ἀλλά...

— Πέτρο, μὴν ἐπιμένεις! Ἂν δὲν εἶμαι ἐπίσημα στρατιώτης, εἶμαι οὐσιαστικά. Εἶμαι, γιατὶ ἔχω δώσει ὅρκο. Σὰ στρατιώτης, θὰ σὲ ἀκολουθήσω. Εἶσαι ὁ ἀρχηγός μου. Ὅπου πᾶς, θὰ ἔρθω!

Ὁ Πέτρος δὲν εἶπε μιλιά, μόνο μ' ἔσφιξε πάνω στὸ στῆθος του:

— Ἔλα! μοῦ εἶπε... Νὰ ἰδοῦμε ποὺ θὰ πᾶμε!

Ἀπ' τοὺς εἴκοσι κυνηγοὺς ποὺ εἶχε μαζί του, μόνο τέσσερις ἔμειναν ἐκεῖ μὲ τ' ἄλογά τους. Κι' οἱ τέσσερις ἦταν πληγωμένοι.

Ὅταν τοὺς ρώτησε ὁ ἀρχηγός τους, ἀπάντησαν ὅτι εἶχ' ἔρθει ἕνας στρατηγὸς καὶ μεταχειρίστηκε τοὺς ἄλλους στρατιῶτες γι' ἀγγελιαφόρους του. Ἡ σύγχυση ποὺ βασίλευε ἦταν ἀπερίγραπτη.

— Παιδιά, εἶπε ὁ Πέτρος στοὺς ἱππεῖς του, πηγαίνετε στὸ νοσοκομεῖο νὰ δέσετε τὰ τραύματά σας. Ἐσύ, Πέτρο, πάρε αὐτὸ τὸ καστανὸ ἀλογάκι κι' ἀκολούθησέ με.

Ὑπάκουσα καί, κρατῶντας τ' ἄλογο ἀπ' τὸ χαλινό, κατορθώσαμε νὰ βγοῦμε ἀπ' τὸ Σεδάν.

Δὲν ἦταν κι' εὔκολο. Τὰ καταφέραμε χάρη σ' ἕνα ἐπεισόδιο, ποὺ ἔφερε τὸ θυμὸ τοῦ Πέτρου στὸ ἀπροχώρητο.

Ἕνας στρατηγὸς τῆς Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς, μὲ τὴ χρυσοκέντητη στολή του, πέρασε μ' ἕνα σαλπιχτὴ καὶ μὲ μιὰ μικρὴ συνοδεία, ποὺ κρατοῦσε ψηλὰ τὴ λευκὴ σημαία.

— Ποιὸς εἶν' αὐτός; ρώτησε ὁ Πέτρος κάποιον κύριο μὲ πολιτικά, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ.

— Εἶναι ὁ στρατηγὸς Ρέϊγ, λοχαγέ. Πηγαίνει μ' ἕνα ἔγγραφο τοῦ Αὐτοκράτορος, νὰ ζητήσῃ ἀνακωχή.

Καὶ πρόσθεσε, φωνάζοντας μ' ἀνακούφιση.

— Ἐπιτέλους!

Φοβήθηκα μήπως ὁ ξάδερφός μου τοῦφερνε καμμιὰ μὲ τὸ χέρι στὸ πρόσωπο. Μὰ κρατήθηκε.

Φτάσαμε στὸ μέρος ποὺ εἶχαν δέσει τ' ἄλογά τους οἱ στρατιῶτες. Τὰ ζῶα ἔτρωγαν ἀμέριμνα.

— Γιῶργο μου, εἶπε ὁ Πέτρος, ἂς κάνουμε καὶ μεῖς ὅ,τι καὶ τ' ἄλογά μας. Ἂς ξεκουραστοῦμε κι' ἂς πάρουμε κάτι. Πρέπει νὰ ξαναπάρουμε τὶς δυνάμεις μας. Αὐτὴ τὴ νύχτα ἴσως μᾶς χρειαστοῦν.

Σιγὰ-σιγά, ἔπεφτε ὁ ἥλιος, κόκκινος σὰν αἷμα, πίσω ἀπ' τοὺς σκοτεινοὺς λόφους. Ἦρθε τὸ σούρουπο κι' οἱ κανονιὲς ἀραίωναν ὁλοένα, ὥς που σώπασαν μόλις ἤρθε ἡ νύχτα.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ ὕπνος βάραινε τὰ βλέφαρά μου. Ἡ κούραση μὲ νικοῦσε πιά.

— Κοιμήσου, παιδί μου! μοῦπε ὁ Πέτρος. Ὅταν εἶν' ὥρα, θὰ σὲ ξυπνίσω.

Ἀκούμπησα στὰ κάγκελα ἑνὸς φράχτη καὶ μὲ πῆρε ἕνας ὕπνος γεμάτος ἀγωνία κι' ἀφιάλτες. Ὅταν μὲ ξύπνισε ὁ Πέτρος, ἡ ὥρα ἦταν, ὅπως μοῦπε, μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Στὴ ζώνη του εἶδα διπλωμένο τὸ χάρτη του. Κατάλαβα πῶς, τὴν ὥρα ποὺ κοιμώμουν, αὐτὸς μελέτησε προσεχτικὰ τὸ σχέδιο τῆς φυγῆς μας.

Μοῦ ἐξήγησε, μὲ λίγα λόγια, ὅτι οἱ Γερμανοί, μιὰ κι' ἦταν κατάκοποι κι' εἶχαν κάμει ἀνακωχή, θὰ εἶχαν χαλαρώσει κάπως τὴν ἐπιτήρηση. Ἦταν λοιπὸν εὐκαιρία.

— Διάλεξα τὸ σημεῖο ποὺ μοῦ φαίνεται πιὸ ἀσφαλισμένο κι' ὁ Θεὸς βοηθός!

Πήραμε λοιπὸν τὸ ρέμμα τοῦ Μέζ, καὶ περπατούσαμε μὲ φρόνηση καὶ προσοχή.

Ἀποροῦσα πῶς δὲν εἴχαμε τὸ παραμικρὸ ἐπεισόδιο.

Ἀπ' τὸν κάμπο ποὺ ἦταν γεμάτος σώματα ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων, στεναγμοὶ ἀκουγόνταν μέσ' στὸ σκοτάδι.

Διασταυρωθήκαμε μ' ἕν' ἀπόσπασμα νοσοκόμων, μὰ ἦταν δικοί μας.

Εἴδαμε ἀκόμα κι' ὕποπτες σκιές, ποὺ σερνόνταν ἀπὸ πτῶμα σὲ πτῶμα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ Ο ΗΛΙΟΣ

Τρανὸς ὁ Ἥλιος βασιλιὸς
μὲ τὴ λαμπρὴ πορφύρα,
βγῆκε νὰ κάνει ἀπ' τὸ πρωὶ
τὴν ταχτική του γύρα
σ' ἀπέραντο, ὁλογάλανο,
τὸ οὐράνιο του βασίλειο.

Καὶ τώρα πάει νὰ κοιμηθῆ,
γιατ' εἶναι ἀποσταμένος.
Μὲ ρόδα εἶναι ὁ δρόμος του
καὶ μάλαμα στρωμένος,
κι' ὅλοι πιὰ βγῆκαν γιὰ νὰ ἰδοῦν
τὸ βασιλιὰ τὸν Ἥλιο!

Στὸ ἅρμα του, ἀφ' τὰ σύννεφα,
σὲ λίγο θὰ προβάλει
καὶ θἄναι ἡ λαμπρότη του
τόσο πολὺ μεγάλη,
ποὺ θὰ θαμπώνει, στὴν πολλὴ
θωριά του, κάθε μάτι.

Καὶ μὲ τὴν περισσότερη
βασιλικὴ του χάρη,
τὸ βραδυνό του τὸ λουτρὸ
στὴ θάλασσα θὰ πάρει
κι' ἀπὲ θὰ μπῆ στὸ μαγικὸ
τὸ κρύφιο του παλάτι.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Ἀπόνα ἰνδικὸ παραμύθι)

Ἦταν χειμώνας. Τὸ χιόνι ἔρραινε μὲ τὰ ἐλαφρά του ἀνθάκια τὴ λευκὴ βορεινὴ πολιτεία. Στὸ παλιὸ παλάτι ἄστραφταν τὰ πολύφωτα κι' οἱ αὐλικοὶ πηγαινοερχόνταν ἀνήσυχοι. Ὅλ' οἱ φρουροὶ ἀγρυπνοῦσαν πλάϊ στὶς κολόννες τους. Ὁ βασιλιὰς ἦταν πιὸ ἄσχημα ἀπὸ χτές.

Ἦταν ἕνας νέος ἡγεμόνας, ποὺ τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμὸ κι' ὁ χαραχτήρας του σκοτεινὸς σὰν τὴ νύχτα. Ἡ ἀρρώστια του ἦτανἀ νεξήγητη, μυστηριακή. Γιατροί, σοφοί, ἀλχημιστὲς κι' ἀστρολόγοι, ποὺ εἶχαν σχίσει παγωμένες ἐρημιὲς γιὰ νἄρθουν νὰ τὸν κοιτάξουν, δήλωναν πῶς οἱ γνώσεις τους δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ τὸν γιάνουν.

Μὰ τὸ παγωμένο αὐτὸ δράδυ, ὕστερ' ἀπὸ τόσου καιροῦ ἀμηχανία, ὁ ἄρρωστος φανέρωσε μιὰν ἐπιθυμία του:

— Φέρτε μου, εἶπε, ἕνα δαχτυλίδι, ἀπ' τὸ χέρι ἑνὸς εὐτυχισμένου ἀνθρώπου καὶ περάστε το στὸ δάχτυλό μου. Θὰ γίνω ἀμέσως καλά.

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἐπιθυμία ἔβαλε σὲ κίνηση ὅλο τὸ παλάτι.

Οἱ πύλες διαπλατώθηκαν κι' οἱ ἀγγελιοφόροι σκορπίστηκαν σ' ὅλη τὴ σιωπηλὴ καὶ συλλογισμένη πόλη, ζητώντας ἕνα δαχτυλίδι ἀπ' τὸ χέρι ἑνὸς εὐτυχισμένου. Τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων σπινθήρισαν στὰ λιθόστρωτα τῶν μεγάλων δρόμων. Τὰ δόρατα χτύπησαν μεταλλικὰ πάνω στὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια τῶν μεγάρων. Οἱ λαμπρὲς πανοπλίες φώτισαν μὲ τὶς ἀναλαμπές τους τὶς φτωχὲς καλυβοῦλες τῶν σκοτεινῶν δρόμων καὶ τῶν ἀπόμερων συνοικιῶν.

Χτυποῦσαν τὶς πόρτες στὴ σειρά. Μπαίνοντας στὰ σπίτια, ἀντίκρυζαν τὴ ζωὴ σὲ χίλιες εἰκόνες. Εἶδαν ἄντρες μὲ τὸ μηνίγκι ἀκκουμπισμένο στὸ δάχτυλο σκεφτικά, γυναῖκες μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα. Νέους ποὺ ζήλευαν τὴ σοφία τῶν γερόντων καὶ γέρους σοφοὺς ποὐκλειναν μ' ἀπογοήτευση τὰ βιβλία. Πλούσιους ποὺ ἀγρυπνοῦσαν πάνω στὰ κατάστιχά τους, ἐπιστήμονες ἀνήσυχους γιὰ τὴν αὐριανή τους ἐπιτυχία.

Πέρασαν ἀπὸ πολυθόρυβα μέγαρα, ποὺ ἔστελναν στὸ σιωπηλὸ δρόμο τοὺς ἀδυνατισμένους ἤχους τῆς μουσικῆς τους. Μπῆκαν σὲ λαμπρὲς σάλες, ὅπου ἄστραφταν τὰ πολύφωτα κι' οἱ διπλωτοὶ καθρέφτες.

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς εἶν' εὐτυχισμένος; ρωτοῦσαν. Ὁ βασιλιᾶς θέλει τὸ δαχτυλίδι του. Μόνο αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸν σώσει. Ἀλλοιῶς βγάζει δὲ βγάζει τὴ νύχτα.

Ὅλοι τοὺς κοίταζαν μ' ἔκπληξη στὴν ἀρχή, ὕστερα μ' ἀπορία καὶ δισταγμό.

Ὁλότελα εὐτυχισμένος δὲν ἦταν κανείς. Κανεὶς δὲν ἦταν ἥσυχος ὅτι ἡ αὐριανὴ αὐγὴ δὲ θὰ τοῦφερνε νέες ἀγωνίες κι' ἔγνοιες.

Κι' ἔτσι, τὰ χρυσάφια ποὺ γυάλιζαν καὶ τὰ διαμάντια ποὺ ἀστραφτοκοποῦσαν στὰ φῶτα, δὲ χρησίμευαν καθόλου στὸν ἑτοιμοθάνατο βασιλιὰ ποὺ περίμενε νὰ γυρίσουν οἱ ἀποσταλμένοι του, μὲ τὶς στερνὲς στάλες τῆς ζωῆς στὰ χείλη.

Βρῆκαν καὶ μιὰ πλούσια γυναίκα ποὐκλαιγε πάνω ἀπ' τὸ κρεββατάκι τοῦ παιδιοῦ της.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ Μαρίτσα ἔτρεξε κοντὰ καὶ στὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ εἶδε κολλημένο ἕνα χαρτὶ ποὺ ἔγραφε τὄνομά της μὲ τὸ ἴδιο τὸ χέρι τῆς θείας Ἄννας.

«Ἄχ, τί νὰ ἔχει μέσα; φώναξε μὲ χαρά. Ἀνοιξέ το γρήγορα, Κατερίνα! Ἢ ὄχι, ὄχι! Καλύτερα νὰ τἀνοίξουμε στὸ σπίτι. Ἔλα, πάρ' το καὶ πάμε!»

Ἡ Κατερίνα οἠκωσε τότε τὸ καλάθι καὶ πήραν τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι. Ἡ Μαρίτσα πότε-πότε κρατοῦσε κι' αὐτὴ γιὰ νὰ ξεκουράζει τὴν ὑπηρέτρια. Καὶ μὲ περιέργεια ἔσκυβε καὶ κοίταζε ἀπ' τὶς τρυπίτσες μέσα στὸ καλάθι.

«—Ἔχει ἄχερο!» εἶπε. «Τὸ βλέπω καλά!»

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας θόρυβος μέσα στὸ καλάθι, σὰν ἀπὸ ἄταχτα πηδήματα, τὴν ἔκανε νὰ τιναχθῆ καὶ νὰ σταθῆ τρομαγμένη.

«—Κάτι ζωντανὸ εἶν' ἐδῶ μέσα!» φώναξε. «Τώρα εἶμαι βέβαιη πὼς μέσα στὸ καλάθι εἶναι κάτι ζωντανὸ καὶ θὰ μπῆ μέσ' στὸ μορφο σπιτάκι ποὺ μᾶς ἔφτιασε ὁ κύρ-Ἀντώνης. Ἔλα, Κατερίνα, πάμε γρήγορα!»

Καὶ ξανάπιασε ἀπ' τἄλλο μέρος τὸ καλάθι, ποὺ μιὰ στιγμὴ τὄχε ἀφήσει, ἀπ' τὸ φόβο της, στὰ χέρια τῆς Κατερίνας. Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸ σπίτι. Ἡ μαμὰ ποὺ τὴν περίμενε στὴν πόρτα, χαμογέλασε βλέποντας τὸ ξαναμμένο προσωπάκι καὶ τὸ σπουδαῖο ὕφος τῆς Μαρίτσας.

«—Ποῦ εἶναι ὁ μπαμπάς;» ρώτησε ἡ μικρή.—«Στὸ λειβάδι, κάτι φτιάνει».—«Πάω νὰ τὸν βρῶ, νἀνοίξουμε τὸ καλάθι. Μὴν τὸ ἀνοίξετε, ἂν δὲν ἐρθοῦμε καὶ μεῖς. Ἀκοῦτε;»

Κι' ἡ Μαρίτσα ἄρχισε νὰ τρέχῃ κατὰ τὸ λειβάδι. Κόντευε νὰ φτάσῃ ὥς τὴ λίμνη,—ἐκεῖ κοντὰ ὁ μπαμπάς της πολεμοῦσε νὰ βαθουλώσῃ ἕνα χαντάκι γιὰ νὰ τρέχῃ τὸ νερό,—ὅταν ἄξαφνα ξεφύτρωσε μπροστά της ὁ Ζωηρός. Ἄρχισε γύρο της τὰ χοροπηδήματά του, τὶς τρέλες του, καὶ στρύμωξε τὴ Μαρίτσα ἀνάμεσα σὲ κάτι ἀνθισμένους θάμνους. Μὰ χωρὶς κἄν νὰ τὸν χαϊδέψει, ἡ μικρὴ τοῦ ξεγλύστρησε καὶ ξακολούθησε τὸ δρόμο της φωνάζοντας:

«—Μπαμπό! ἐλᾶτε γρήγορα! Ἡ θειά-Ἄννα μᾶς ἔστειλε μὲ τὸ σιδηρόδρομο κάτι ζωντανὸ μέσα σ' ἕνα καλάθι!»

Ὁ μπαμπὰς τὴ σήκωσε καὶ τὴν κάθησε στοὺς ὤμους του, γιὰ νὰ γυρίσουν πιὸ γρήγορα. Ἔτσι τρέχοντας, ἐνῷ ὁ Ζωηρὸς ἔτρεχε μπροστὰ μὲ γαυγίσματα χαρούμενα, ἔφτασαν στὸ σπίτι. Κι' ἀπὸ τὴν πόρτα ἀκόμα, ἡ Μαρίτσα φώναξε:

«—Κατερίνα! ἀνοιξε τώρα τὸ καλάθι! ἀνοιξέ το γρήγορα! Τώρα ποὺ 'ναι δῶ κι' ὁ μπαμπᾶς!»

Τριγύρισαν ὅλοι τὴν ὑπηρέτρια, ποὺ ἄνοιξε τέλος τὸ καλάθι. Κι' εἶδαν μέσα ἕναν ὡραῖο κόκκορα καὶ μιὰν ὡραία κότα.

«—Ἄ! ἡ Πουλάδα κι' ὁ Ξυπνιτήρης!» φώναξε χτυπώντας τὰ χεράκια της ἡ Μαρίτσα. Γιατ' εἶχε θυμηθεῖ ἕνα παραμύθι γιὰ κάποια κότα ποὺ τὴν ἔλεγαν Πουλάδα, καὶ γιὰ κάποιον κόκκορα ποὺ τὸν ἔλεγαν Ξυπνιτήρη. Ἔτσι βάφτισε ἀμέσως τὸ ζευγάρι ποὺ τῆς ἔφερε ὁ σιδηρόδρομος.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ ΚΙ' ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

Το γλωσσικὸ ζήτημα κάθε τόσο ξαναγυρίζει: Καθαρεύουσα ἢ Δημοτική; Εἶναι, βλέπετε, ἕνα ζήτημα παλιό, ποὺ ἂν θεωρητικὰ ἔχει λυθεῖ πρὸ πολλοῦ, στὴν πράξη ὅμως μένει ἀκόμα ἄλυτο. Γιατὶ ἀκόμα ἔχουμε δυὸ γλῶσσες· ἀκόμα ἄλλοι Ἕλληνες γράφουν στὴ Δημοτική, —οἱ λογοτέχνες προπάντων, σχεδὸν ὅλοι, — κι' ἄλλοι ἐπιμένουν στὴν καθαρεύουσα, π: χ: οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες, δημοσιογράφοι καὶ πολιτευόμενοι Ἂν ἡ Δημοτικὴ ἔγινε πιὰ ἡ Λογοτεχνικὴ μας γλῶσσα, ἡ Καθαρεύουσα εἶναι ἀκόμα ἡ Ἐπίσημη. Κι' ἂν ὑπάρχῃ τώρα μιὰ πλουσιότατη Λογοτεχνία στὴ Δημοτική, ποὺ μπῆκε πιὰ καὶ στὰ Σχολεῖα, ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη, πιὸ παλιά, στὴν Καθαρεύουσα, ποὺ δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ τὴν πετάξουμε στὴ θάλασσα. Γιατὶ κι' αὐτὴ ἀξίζει. Ἔτσι ἕνα παιδί, ἕνας νέος, γνωρίζεται σήμερα τὸ ἴδιο *καὶ μὲ τὶς δυὸ γλῶσσες*. Καὶ φυσικά, τοῦ γεννιέται ἡ ἀπορία: Γιατὶ νἄχουμε δυό: Καὶ ποιὰ εἶν' ἐπιτέλους ἡ καλύτερη; ποιὰ πρέπει νὰ προτιμοῦμε καὶ νὰ γράφουμε;

Τέτοιαν ἀπορία τὰ παιδιὰ κι' οἱ νέοι δὲν θὰ εἶχαν βέβαια, ἂν ἤξεραν καλὰ τὸ γλωσσικό μας ζήτημα, ἂν εἶχαν διαβάσει ὅσα σπουδαῖα γράφτηκαν γιαὐτὸ τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια, π: χ: τὰ «Εἴδωλα» τοῦ Ροΐδη, τὴ «Φιλολογικὴ μας Γλῶσσα» τοῦ Πολυλᾶ καὶ «Τὸ πρόβλημα τῆς γραφομένης Νεοελληνικῆς» τοῦ Γερμανοῦ Κρουμπάχερ,—γιὰ νἀναφέρω μόνο αὐτὰ ἀπὸ ὁλάκερη βιβλιοθήκη. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ κι' οἱ νέοι, συνήθως, δὲν διαβάζουν τέτοια σοβαρὰ βιβλία. Καὶ προσπαθοῦν νὰ μορφώσουν γνώμη μὲ τὶς ἴδιες τους δυνάμεις, κατὰ τὸ γοῦστο τους, ἀπ' ὅ,τι ἀκοῦνε γύρο τους ἢ ἀπ' ὅ,τι ἐλαφρὸ κι' ἐπιπόλαιο διαβάζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὲ καμμιὰ ἐφημερίδα, — ἐπίθεση πάντα κατὰ τῶν «ἀπαισίων μαλλιαρῶν», — ἢ σὲ περιοδικό. Αὐτή, πιστεύω, εἶναι κι' ἡ περίπτωση τῆς καλῆς μας φίλης Δέσποινας Κανελλοπούλου, ποὺ ἔγραψε στὴ Διάπλασι τὴν ἀπορία της. Αὐτηνῆς, λέει, τῆς ἀρέσει μόνο ἡ Καθαρεύουσα. Γιατὶ ὅμως ἄλλοι, κι' ἡ ἴδια ἡ Διάπλασι, νὰ προτιμοῦν καὶ νὰ γράφουν τὴ Δημοτική, ποὺ εἶναι μιὰ γλῶσσα χαλασμένη (διεφθαρμένη); Καὶ τί θἄλεγε γιὰ μᾶς ἕνας ξένος, ἕνας Εὐρωπαῖος, ἂν μάθαινε πὼς ἀφίσαμε τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα, πὼς τὸ *χρυσίον* τὸ λέμε καὶ θέλουμε νὰ τὸ γράφουμε *παράδες* ἢ *λεφτά*, πὼς τὸ *ἀπροσδόκητος* τὸ κάναμε *ἀνεπάντεχος* κατὰ τὸ λαό, καὶ πὼς δὲν ἐννοοῦμε τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς μας παρὰ μεταφρασμένους στὴ χυδαία αὐτὴ γλῶσσα; Ὁ ξένος αὐτὸς θἄλεγε βέβαια πὼς δὲν εἴμαστε γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν προγόνων μας καὶ πὼς εἶχε δίκιο ὁ Φαλλμεράγερ ποὺ ἰσχυριζόταν πὼς εἴμαστε... Σλαῦοι!

Ἐ, λοιπόν, ἀπ' αὐτὰ καὶ μόνο ποὺ μᾶς γράφει, φαίνεται ἀμέσως πὼς ἡ καλή μας φίλη δὲν ἔτυχε νὰ διαβάσῃ τίποτα συστηματικό, τίποτα ἐπιστημονικό, γιὰ τὸ γλωσσικό μας ζήτημα. Γιατὶ ἂν εἶχε διαβάσει, θὰ ἤξερε καλὰ α') πὼς ἡ νέα ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἡ δημοτική, δὲν εἶναι ἡ ἀρχαία *χαλασμένη*, ἀλλὰ ἡ ἀρχαία *ἐξελειγμένη*, προοδευμένη ἢ *μοιραίως* ἀλλαγμένη, ὅπως ἀλλάζουν μοιραίως, μὲ τὸν καιρό, ὅλες οἱ γλῶσσες τοῦ κόσμου. Πῶς, π: χ: ἄλλαξε κι' ἡ ἀρχαία Λατινικὴ κι' ἔγεινε νέα Ἰταλική; Ἡ Γλωσσολογία, θετικὴ Ἐπιστήμη, μᾶς διδάσκει πὼς μπροστὰ στὴ φυσικὴ αὐτὴ ἀλλαγὴ τῶν γλωσσῶν, ποὺ εἶναι κι' ἡ τελειοποίησή τους, ἡ θέληση τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ σχεδὸν τίποτα, κι' ὅπως ναυάγησαν οἱ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες τῶν Ἰταλῶν λογίων τοῦ Μεσαίωνα νὰ διατηρήσουν τὴ Λατινική, ἔτσι ναυάγησαν κι' οἱ προσπάθειες τῶν δικῶν μας νὰ διατηρήσουν ἢ νὰ ξαναφέρουν στὴ ζωὴ τὴν Ἀρχαία Ἑλληνική. Γιατ' εἶναι φυσικὸς νόμος ἀπαραβίαστος κι' ἀμετάτρεπτος, νὰ μὴν ξαναζωντανεύουν οἱ νεκρὲς γλῶσσες, οὔτε οἱ νεκροὶ λαοί, οἱ νεκροὶ ἄνθρωποι...

Καὶ β'), ἂν ἡ καλή μας φίλη εἶχε διαβάσει ὅσα χρειαζόνταν γιὰ νὰ μορφώσῃ σωστὴ γνώμη, θὰ ἤξερε πὼς ὅλοι οἱ *ξένοι*, ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι σοφοὶ ποὺ γνωρίζουν τὸν τόπο μας καὶ τὶς γλῶσσες μας, εἶναι... ὄμοτικιστές. Τὴ Δημοτικὴ σπουδάζουν μετὰ τὴν ἀρχαία,— ὄχι τὴν Καθαρεύουσα, ποὺ δὲν τὴ χωνεύουν σὰν κάτι νόθο, τεχνητό,—τὴ Δημοτικὴ ἀγαποῦν καὶ τὴ Δημοτικὴ μᾶς συμβουλεύουν νὰ καλλιεργοῦμε. Κι' ὄχι μόνο δὲν μᾶς λένε γι' αὐτὸ Σλαύους, παρ' ἀπεναντίας μᾶς θυμίζουν πὼς μόνο ἡ Δημοτικὴ ἐπιβεβαιώνει τὴν καταγωγή μας ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες· γιατ' εἶναι μιὰ γλῶσσα ποὺ κατάγεται κι' αὐτὴ ἀπ' τὴν ἀρχαία καὶ ποὺ διατηρήθηκε ὁλοζώντανη στὸ στόμα τοῦ λαοῦ. Φυσικά, μόνο ἕνας ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων, κι' ἀγράμματος, καὶ χωριάτης, θὰ μποροῦσε σήμερα νὰ λέῃ *πατέρας, πατρίδα, Θεός, ἀλέτρι, ὄνυ, κουπί, ψωμί, στάμνα, νεράϊδα, ψυχή, σέρνω, λέω, κοιμοῦμαι, καλός, κακός*, ποὺ εἶναι ὅλες ἀρχαῖες ἑλληνικὲς λέξεις, (κι' εἶναι *οἱ περισσότερες* τῆς γλώσσας μας,) ἀδιάφορο ἂν μπῆκαν σ' αὐτὴ καὶ λιγοστὲς ξένες, Τουρκικὲς ἢ Ἰταλικές, ἀπὸ ἱστορικοὺς λόγους, ἢ ἂν ἄλλαξαν οἱ τύποι, οἱ κλίσεις τῶν ἑλληνικῶν ἀπὸ αἴτια γλωσσολογικά·

Ἡ Καθαρεύουσα ὅμως ὑπάρχει μόνο στὰ βιβλία κι' ἀπὸ τὰ βιβλία. Εἶναι μόνο *γραφομένη* γλῶσσα. Εἶναι τεχνητὸ κατασκεύασμα λογίων, δασκάλων, γραμματισμένων, ποὺ δὲν ζῇ στὸ στόμα τοῦ λαοῦ. Ἂν κι' ἀγράμματοι μερικοὶ μεταχειρίζονται στὴν ὁμιλία τους καὶ μερικὲς λέξεις ἢ φράσεις τῆς Καθαρεύουσας, τὶς ἀκοῦνε ὅμως ἀπὸ γραμματισμένους καὶ τὶς παραμορφώνουν μάλιστα (*ἀποπνιξία* ἀντὶ *ἀποπληξία*,) γιατὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ μητροδίδακτη, τὴ φυσική τους γλῶσσα. Τέτοια λοιπὸν ποὺ εἶναι, ἡ Καθαρεύουσα κάθε ἄλλο μαρτυρεῖ παρὰ τὴν ἑλληνικὴ καταγωγή μας. Γιατὶ κι' Ἕλληνες ἂν δὲν ἤμαστε, πάλι θὰ μπορούσαμε νὰ φτιάσουμε μιὰ τεχνητὴ ἑλληνικὴ ἀπὸ τάρχαια βιβλία καὶ νὰ μάθουμε μὲ κόπο νὰ γράφουμε σὰν τὸν Ξενοφῶντα, (ἐννοῶ μὲ τὶς λέξεις τους καὶ μὲ τοὺς τύπους).

Τὴν καταγωγή μας τὴ μαρτυρεῖ καὶ τὴ δείχνει μόνο ἡ Δημοτική, ποὺ εἶναι πραγματικῶς μιὰ νέα γλῶσσα, ζωντανή, δροσερὴ κι' ὄμορφη κόρη τῆς ἀρχαίας. Οἱ *ξένοι* γελοῦν μὲ τὴν Καθαρεύουσα, μάθετέ το. Λένε πὼς εἶναι παράδοξο καὶ κωμικότατο πρᾶγμα μιὰ φτιαστὴ γλῶσσα ποὺ δὲν τὴ μιλᾷ καὶ μόλις τὴν ἐννοεῖ ὁ λαός μας· πρὸ ποτέ, σὲ καμμιὰ περίοδο τῆς ἱστορίας του, δὲν τὴ μίλησε ἔτσι ὅπως τὴ γράφουμε· καὶ πὼς ἂν ξαναζοῦσε ὁ Δημοσθένης καὶ διάβαζε ἕνα σημερινὸ ἐπιστημονικὸ σύγγραμμα ἢ μιὰ ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν του, θἄτριβε τὰ μάτια του. Γιατὶ ἐνῶ ὅλες οἱ λέξεις θὰ τοῦ ἦταν γνωστές, δὲν θὰ καταλάβαινε γρύ· (φυσικά, ἀφοῦ ὅλες σχεδὸν αὐτὲς τὶς ἀρχαῖες λέξεις τὶς μπάσαμε καὶ τὶς μεταχειριζόμαστε στὴν καθαρεύουσά μας μ' ἄλλη, νέα σημασία!)

Γι' αὐτὰ ὅλα, οἱ ξένοι ἑλληνιστὲς μόνο τὴ Δημοτικὴ ἀναγνωρίζουν γιὰ σημερινή μας γλῶσσα καὶ μόνο αὐτὴ ἀγαποῦν καί, καθὼς εἶπα, σπουδάζουν. Σημειώστε μάλιστα πὼς τὴ σπουδάζουν καλύτερα κι' ἀπὸ μᾶς. Γράφουν Λεξικά της, Γραμματικές της, Συνταχτικά της κι' Ἱστορίες τῆς Λογοτεχνίας της, ποὺ ἐμεῖς ἴσως δὲν τἄχουμε ἀκόμα. Κάνουν σπουδαῖες μελέτες ἀπάνω στὴ Δημοτική, κρίνουν τὰ λογοτεχνήματα ποὺ εἶναι γραμμένα σ' αὐτὴ καὶ μεταφράζουν πολλὰ στὶς γλῶσσες τὶς δικές τους. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς εἶναι «καθηγητὲς τῆς Νεοελληνικῆς» σὲ ξένα Πανεπιστήμια, σὲ Ἰνστιτοῦτα ἢ Ἀνώτερες Σχολὲς «ζωντανῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν». Μὰ νομίζετε πὼς διδάσκουν ἐκεῖ τὴν Καθαρεύουσα; Κάθε ἄλλο! Μόνο Δημοτικὴ Γλῶσσα καὶ μόνο Δημοτικιστικὴ Λογοτεχνία. Ἐρέτε π: χ: τί ἀναγνωστικὸ βιβλίο ἔχουν φέτος οἱ φοιτητὲς στὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Νάπολης, στὴν Ἰταλία, ὅπου διδάσκει νεοελληνικὰ ὁ καθηγητὴς κ. de Simone Brouwer; τὸν *Κακὸ Δρόμο*, τὸ γνωστό σας διήγημά μου!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ Γεροθωμὰς τὴν ἄφινε νὰ λέῃ καὶ τὴν ἄκουγε χαμογελώντας. Ἡ Μαρίκα ἐξακολουθοῦσε:

— Μπά! ἡ ποδίτσα ἔχει καὶ δυὸ τσεπίτσες! Ἐδῶ μέσα θὰ βάζω τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ μαζεύουμε. Ξέρω ἐγώ. Γιατὶ ἐγὼ πάντα μάζευα τὰ λεφτὰ ὅταν χόρευα. Τοὺς ἔλεγα: «Κύριοι καὶ κυρίες, ρίξτε γιὰ τὴ μικρούλα χορεύτρα ποὺ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ!» Ἔπειτα τοὺς χαιρετοῦσα μ' εὐγένεια καὶ πάντα μοῦ ἔδιναν.

Τοῦ Γεροθωμᾶ τοῦ κακοφάνηκε λιγάκι ὅταν ἄκουσε πὼς ἡ Μαρίκα ἤθελε νὰ μαζεύῃ αὐτὴ τὰ λεπτά, ὅπως σὰν ἦταν μὲ τοὺς σχοινοβάτες. Θέλησε νὰ τῆς πῇ πὼς αὐτὸς δὲν ἦταν ζητιάνος. Μόλους ἔκανε καὶ τοὺς πουλοῦσε· ἔδινε πρᾶγμα κι' ἔπαιρνε λεφτά· ἐὲν τὰ ζητιάνευε. Κρατήθηκε ὅμως γιατὶ σκέφτηκε: Μὰ κι' ἡ μικρούλα μάζευε λεπτὰ γιατὶ χόρευε. Δὲν τὰ ζητιάνευε κι' αὐτή. Μήπως κι' ὁ χορὸς δὲν εἶναι ἐργασία;

— Τώρα, τῆς εἶπε, δὲν θὰ μαζεύῃς πιὰ λεπτά, οὔτε θὰ χορεύῃς, γιατὶ δὲν εἶσαι πιὰ μὲ σαλτιμπάγκους. Ἐγὼ δὲ χορεύω, Μαρίκα μου, πουλῶ μόλους. Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ἐπάγγελμα.

— Ὦ, ἔκαμε ἡ Μαρίκα, ἐγὼ λοιπὸν ποὺ δὲ θὰ πουλῶ μόλους, πρέπει νὰ χορεύω. Ἀλλοιῶς πῶς θὰ βγάζω τὸ ψωμί μου;

Τόσο νόστιμος φάνηκε στὸ Γεροθωμὰ ὁ λόγος αὐτὸς τῆς μικρῆς, ποὺ ἔβαλε τὰ γέλια. Καὶ γελώντας δυνατά, κάθησε στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Ἡ Μαρίκα ὅμως, σοβαρά, ἐξακολούθησε:

— Καλὰ λέω. Πολλὲς φορές, ὅταν ἤμουν ἄρρωστη κι' ἡ μητέρα μου ἤθελε νὰ μάφῃ λιγάκι νὰ ἡσυχάσω, ὁ Ψαλλιδόγλωσσος τῆς ἔλεγε: «Ἂς τη τὴν κατεργάρα νὰ χορέψῃ! Τί τῆ θέλουμε σὰ δὲ χορεύει; Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμὶ ποὺ τρώει!» Μιὰ μέρα μάλιστα ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ χορέψω, μοῦ πῆρε τὸ φαΐ ἀπὸ μπροστά μου κι' ἡ μαμμά μου μοῦδωσε ἄλλο, ἀφοῦ πλάγιασε κεῖνος ὁ κακὸς κι' ἀποκοιμήθηκε.

— Τὸ καϊμένο μου! εἶπε ὁ Γεροθωμὰς ποὺ δὲν γελοῦσε πιά. Ἐγὼ ὅμως θὰ σοῦ δίνω νὰ τρῶς καὶ χωρὶς νὰ χορεύεις. Τώρα εἶναι χειμώνας, κάνει κρύο καὶ δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς μὲ τὸ ψιλὸ φουστανάκι ποὺ φορεῖς. Αὐτὸ πάλι ποὺ σοῦ ἔφερα, τὸ ζεστό, δὲν κάνει βέβαια γιὰ χορό.

— Μὰ εἴσαστε πλούσιος;

— Πάλι τὰ ἴδια; φώναξε ξαναγελώντας ὁ Γεροθωμάς. Μὰ δὲ σοῦ εἶπα;.. Περίεργο πῶς σοῦ καρφώθηκε πὼς εἶμαι πλούσιος!.. Μὰ μοιάζω γιὰ πλούσιος ἐγώ; Κοίταξέ με!

Ἡ Μαρίκα κούνησε τὸ κεφαλάκι της κι' ἀποκρίθηκε:

— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν εἴσαστε πλούσιος, πρέπει νὰ δουλεύω κι' ἐγώ. Μόνο τὰ πλουσιόπαιδα δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ βγάζουν τὸ ψωμί τους.

— Πάει καλά! Ἀφοῦ θέλῃς, θὰ σοῦ βρῶ ἐργασία ἀργότερα. Μὰ δὲ μοῦ λές, μὴ μὲ φοβᾶσαι καὶ μένα σὰν αὐτὸν τὸν κακὸ Ψαλλιδόγλωσσο;

— Ἄ, ὄχι! καθόλου μάλιστα.

— Λοιπόν;

— Μὰ νά, τότε δούλευα γι' αὐτὸν ἀπὸ φόβο· τώρα θέλω νὰ δουλεύω γιὰ σᾶς, γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ.

Κι' ἡ τελευταία της λέξη ἐνώθηκε μὲ τὸν ἦχο τοῦ δυνατοῦ φιλιοῦ ποὺ ἔδωσε στὸ γεροντικὸ μάγουλο τοῦ Γεροθωμᾶ, ἀγκαλιάζοντάς τον μὲ τὰ τρυφερὰ χεράκια της.

Τί ὡραῖο πρᾶγμα ποὺ εἶναι νἀγαπιέται κανένας! Πῶς φωτίζει ἡ ἀγάπη τὴ ζωή μας καὶ τὴν κάνει πολύτιμη! Ὁ Γεροθωμὰς αἰστάνθηκε τόση χαρὰ κι' εὐτυχία, ὅση ποτέ του δὲν εἶχ' αἰστανθεῖ. Χάϊδεψε τὴ μικρὴ σὰ νἄταν πατέρας της κι' ἄρχισε πάλι νὰ τῆς μιλᾷ, γιατὶ νοστιμευόταν τὰ λογάκια της.

Ἔπειτα τὴν ἔβαλε νὰ δειπνήσῃ, τῆς ἔδωσε τὰ καλύτερα κομμάτια καί, ἀφοῦ τὴ βοήθησε νὰ πλαγιάσῃ καὶ τὴ σκέπασε μὲ τὸ ἐπανωφόρι του, στάθηκε καὶ τὴν κοίταζε, τὴν καμάρωνε κοιμισμένη ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Τέλος τυλίχτηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴν κουβέρτα του καὶ ξαπλώθηκε κοντὰ στὸ τζάκι.

Ὡς νὰ τὸν πάρει ὁ ὕπνος, συλλογιζόταν πολλὰ καὶ διάφορα. Ὅλα ὅμως γιὰ τὴ Μαρίκα. Ἡ εὐτυχία της ἦταν τώρα ἡ μόνη του σκέψη. Κι' ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλὴ τῆς κυρᾶς Εὐανθίας. Αὐτὴ θὰ τοῦλεγε τί ἦταν τὸ καλύτερο νὰ κάνῃ γιὰ τὴν προστατευομένη του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Κι' ἡ Μαρίκα πουλεῖ μόλους.

Ἡ ἀκόλουθη μέρα ἦταν βροχερὴ κι' ἀκατάλληλη γιὰ περιοδεία. Ὁ Γεροθωμὰς δγῆκε μόνο γιὰ νὰ ψωνίσῃ καὶ ξαναγύρισε στὴν κάμαρα γρήγορα. Κάθησε στὸ ἐργαστήρι του, δηλαδὴ μπροστὰ στὸ μικρό του τραπέζι, κι' ἄρχισε νὰ φτιάνῃ μόλους, γιὰ νἄχῃ ὅταν θἄπαυε ἡ βροχὴ καὶ θὰ ξάνοιγε ὁ καιρός.

Κι' ἡ Μαρίκα κάθησε ἀντίκρυ του καὶ σιωπηλὴ κοίταζε μὲ προσοχὴ μεγάλη πῶς κατασκεύαζε τοὺς μόλους ὁ Γεροθωμάς. Σὲ λίγο κατάλαβε τὸν τρόπο κι' ἄρχισε νὰ τοῦ δίνῃ τὰ διάφορα κομμάτια ποὺ χρειαζόταν, χωρὶς νὰ κάνῃ λάθος ἢ νὰ παίρνῃ τόνα γι' ἄλλο. Σιγὰ-σιγὰ ξαθαρρεύτηκε τόσο, ὥστε πῆρε κι' αὐτὴ τὸ παλιὸ μαχαίρι καὶ δοκίμασε νὰ λιανίσῃ ξυλάκια, σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἔκανε ὁ Γεροθωμὰς γιὰ πόδια τῶν μόλων του. Τὸ κατάφερε. Κι' ἐπειδὴ ὁ Γεροθωμὰς χαμογελοῦσε κι' ἔλεγε: «μπράβο! ἐργάζεται τὸ κοριτσάκι μου!» ἡ Μαρίκα ξεθαρρεύτηκε ἀκόμη κι' ἐπῆρε τὸ ψαλλίδι κι' ἐδοκίμασε νὰ κόψει φτερά. Τὸ κατάφερε κι' αὐτό. Ἔτσι ἐργάστηκαν κι' οἱ δυὸ μαζὺ ὥς τὸ βράδυ καὶ τόσο καλά, ὥστε ἑτοίμασαν πρᾶγμα γιὰ μιὰ ἑβδομάδα.

Ὁ Γεροθωμὰς ποὺ ποτέ του δὲν εἶχε φτιάσει τόσους μόλους σὲ μιὰ μέρα, δὲν αἰσθανόταν τὸν παραμικρὸ κόπο, οὔτε στενοχωρήθηκε καθόλου κι' ἀποροῦσε πῶς ἡ μέρα πέρασε τόσο γρήγορα κι' εὐχάριστα, χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ταβέρνα τοῦ κύρ-Μιχάλη.

Ἡ ἀρχὴ κάθε πράγματος εἶναι δύσκολη. Ὁ Γεροθωμὰς εἶχε βρεῖ στὴν πόρτα του ἕν' ἀδύνατο πλασματάκι, μισοπεθαμένο ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὸ κρύο· καὶ τὸ κράτησε, τὸ περιποιήθηκε, καὶ τώρα τὸ συνήθισε τόσο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτό. Δὲν τοῦ ἄρεσε πιὰ ἡ μοναξιὰ κι' ἡ ξενοιασιά.

(Ἀκολουθεῖ)

«Τὴν καμάρωνε κοιμισμένη...»

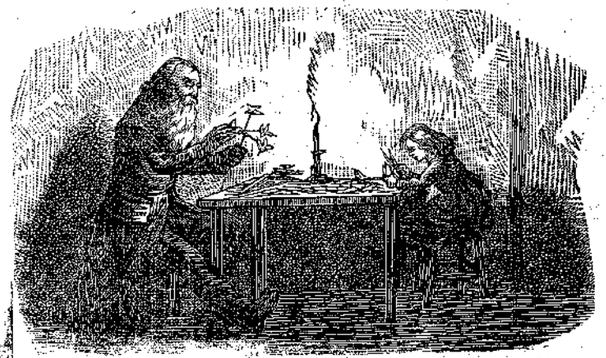

«— Μπράβο! ἐργάζεται τὸ κοριτσάκι μου!» (Σελ. 77, στ. γ'.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΕΓΓΟΒΟΛΙΕΣ

'Αριθ. 'Εγκρ. 10

I

Τοῦ κάκου ἡ 'Απογοήτευση,
Μαινάδα φοβερή,
Τά στάχυα τοῦ ἀνθισμένου μου
ἀγροῦ ζητάει ν' ἁρπάξει·
Σὰ Γίγαντας θ' ἀντισταθῶ
νὰ σώσω ἕνα σπυρί·
Τάχα μιὰ σπίθα δὲν μπορεῖ
πυρκαϊὰ ν' ἀνάψει;

II

'Αν ἀπ' τὸ μεσουράνημα
κάποιας γλυκειᾶς χαρᾶς
Γύρει ἡ ἐλπίδα ξαφνικὰ
σὲ σκοτισμένη δύση,
Σκέψου, πῶς στὸν ὁρίζοντα
τῆς μαύρης συμφορᾶς
Θάρθει καὶ πάλι ἡ 'Ανατολὴ
δειλὰ νὰ τὸν ροδίσει.

Πρῶην *Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας*

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

'Αριθ. 'Εγκρ. 3

Αὔριο εἶναι ἡ τελευταία μέρα ποὺ πάω σχολεῖο. Θὰ κάνουμε τὸ τελευταῖο μάθημα καὶ σήμερα βράδυ, γιὰ τελευταία πιὰ φορά, μελετῶ αὐριανὸ μάθημα. Μιὰ ἀδημονία μ' ἔχει κυριεύσει. Τελειώνω γιὰ πάντα τὸ σχολεῖο· νά! Αὔριο θὰ παύσωμε. Θὰ μείνωμε ὕστερα δέκα μέρες γιὰ νὰ μελετήσωμε γιὰ τὶς ἐξετάσεις. Ὕστερα θὰ παρουσιαστοῦμε—τί κρίση!— θὰ πάρω τὸ ἀπολυτήριο — ἂν ἐπιτύχω, ἐννοεῖται — καὶ τετέλεσται! Χαῖρε ἔπειτα, σχολεῖο, θρανία καὶ μαθητικὴ ζωή! Σήμερα, τελευταία σχολικὴ μέρα, προσπαθῶ νὰ θυμηθῶ τὴν πρώτη, ποὺ πῆγα στὸ σχολεῖο. 'Αμυδρὲς μόνο λεπτομέρειες μοῦ ἔρχονται στὸ νοῦ... Τότες πήγαινα κλαίοντας καὶ μὲ τὸ ζόρι, τώρα κλαίω ποὺ φεύγω!..

***

Τέλειωσαν πιὰ οἱ ἐξετάσεις, τέλειωσαν ὅλα. Πάει, γλύτωσα!

Τώρα κρατῶ τὸ ἀπολυτήριο στὸ χέρι· εἶναι ἕνα ψυχρὸ χαρτί, ἐν' ἄψυχο πρᾶγμα... Τὸ τινάζω μὲ τὰ δυό μου δάχτυλα καὶ τὸ ρωτῶ:— «Τί λοιπὸν ἀντιπροσωπεύεις ἐσύ;..—'Εντεκα χρόνων ἐργασία καὶ μελέτη.. ἕντεκα χρόνων κόπο καὶ σπουδή!» μοῦ ψιθυρίζει. Καὶ τοῦ φωνάζω: «— 'Εντεκα χρόνων, ναί. Τί ξέρεις ὅμως τί εἶσαι τώρα; 'Ω! εἶσαι ἕνα σκληρὸ ἄλτ! στὴ μαθητική, στὴν παιδιάτικη ζωή μου... δὲν εἶμαι πιὰ μαθήτρια!»

Χαίρομαι ἢ λυποῦμαι γιαὐτό; 'Α, δὲν τὸ ξέρω οὔτ' ἐγὼ ἡ ἴδια. Παίρνω τ' ἀπολυτήριο· αὐτὸ τοῦ Γυμνασίου καὶ τὸ βάζω σὰν ἕνα παραβάν. Ρίχνω τὸ κεφάλι ἀπ'τὴν ἄλλη μεριά... Βλέπω κάτι νὰ φεύγη σὰ σύννεφο. Εἶναι τὸ Παρελθόν. Τὰ μάτια μου θολώνονται ἀμέσως, κι' ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ δάκρυα, διακρίνω κάτι γραμματάκια νὰ τρέχουν βιαστικὰ-βιαστικά. Γυρνῶ τώρα τὸ κεφάλι μου ἀπ'τὴ μπρός μεριὰ καὶ βλέπω ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικό: εἶναι τὸ Μέλλον. Χωρὶς πιὰ νὰ ξαναγυρίσω πίσω τὸ κεφάλι μου, ψιθυρίζω ἀργά:

«—Χαῖρε, μαθητικὴ ζωή, χαῖρε γιὰ πάντα!»

('Αθήνα, 9 τοῦ 'Ιούνη 1924)

Πανταχοῦ Παρὼν

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ

'Αριθ. 'Εγκρ. 15

(ΙΑ'. 3)

Τὸν ὅμορφο νὰ ἐπαινέσω ἐγὼ δὲ [θέλησα,
τὸν ἄσχημο νὰ χλευασθῶ ὁ Θεὸς [δὲ θέλει·
κι' ἂν εἶν' μικρὸ μὲς στὸ πετού- [μενα ἡ μέλισσα,
τὸ πιὸ γλυκὸ μὲς στὰ γλυκὰ εἶν'τὸ [μέλι.

(Κ'. 6)

Ἄλλος κρατεῖ τὸ στόμα σφαλιστό, γιατὶ δὲν ἔχει ἀπόκριση νὰ δώσῃ
κι' ἄλλος κρατεῖ τὸ στόμα σφαλι- [στό,
ὥς που κατάλληλον καιρὸ νὰ [νοιώσῃ.

(ΛΖ'. 8)

Τοῦ καθενὸς π' ἀκοῦς μιὰ συμ- [βουλή,
μὴν ἐκτελῆς ἂν δὲν τὴν ἐξετάσῃς
— κι' ἂς σοῦ τὴν παρασταίνῃ γιὰ [καλή —
γιατ' ἴσως ἐκτελώντας τη νὰ χάσης
Συμβαίνει δὰ κι' αὐτὸ καμμιὰ [φορά:
Σὲ συμβουλεύει γιὰ τὸ ἴδιο του [συμφέρον
κι' ὕστερα τὴ δική σου συμφορὰ
τὴν ἀντικρύζει ἀπαθὴς ἡ χαίρων.

(ΙΘ'. 8 καὶ 10)

Ἂν ἰστορῆς σὲ ξένο καὶ δικὸ
τῶν ἄλλων τὴ ζωή, καλὰ δὲν κά- [νεις.
Σοῦ ἐμπιστευθῆκαν ἕνα μυστικό;
μαζί μ' ἐκεῖνο πρέπει νὰ πεθάνῃς.

(Θ'. 10)

Φίλο παλιὸ μὴν ἀψηφᾶς θρασύ, γιατὶ καινούργιον ἴσο δὲν θὰ εὕρῃς.
Εἶναι κι' ὁ φίλος ὅπως τὸ κρασί: ὅσο παλιὸ τόσο καλλύτερο, — τὸ [ξεύρεις.

(ΚΒ'. 22)

Ὁ φίλος λόγια κι' ἂν σοῦ πῇ [πικρά,
καὶ στὰ μαχαίρια ἀκόμα κι' ἂν [ἐρθῆτε,
μὴ φοβηθῆς· μπορεῖ καμμιὰ φορὰ
καὶ πάλι σὺν καὶ πρὶν νἀγαπηθῆτε.
'Αλλ' ἂν κανένα σου προδώσῃ μυ- [στικό,
ἀλλ' ἂν μὲ δολιότητα σὲ βλέπῃ,
ἀλλ' ἂν κρυφὰ σοῦ κάνῃ τὸ κακό,
ὦ, τότε πιὰ νὰ τὸν ξεγράψῃς πρέ- [πει...

Μεγάλη 'Ελλὰς

Ο ΦΑΡΟΣ

'Αριθ. 'Εγκρ. 7

'Εξω, τὸ σκοτάδι, ἡ ἄβυσσος. 'Επάνω στὸ μικρὸ μπαλκόνι ποὺ στριφογυρίζει γύρω ὅπ' τὸ γυαλόφραγμα, ὁ αἐρας φυσᾷ σὰν τρελλός, μουγγρίζοντας. Ὁ φάρος τρίζει, ἡ θάλασσα βογγᾷ. Στὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ, πάνω στοὺς σκοπέλους, τὰ κύματα κάνουν σὰν κανονιές... Γιὰ μιὰ στιγμή, ἓν ἀόρατο δάχτυλο χτυπᾷ στὰ γυαλιά, κανένα νυχτόβιο πουλὶ ποὺ τὸ τρεβᾷ τὸ φῶς καὶ ποὺ ἔρχεται νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ κρύσταλλο... Μεσ' στὸ ζεστὸ φανὸ ποὺ λαμπυρίζει, τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ τρίξιμο τῆς φλόγας, ὁ κρότος τοῦ λαδιοῦ ποὺ ἀποστάζει, τῆς ἁλυσίδας ποὺ κουβαριάζεται· καὶ μιὰ μονότονη φωνὴ ποὺ ψαλμῳδεῖ τὴ ζωὴ τοῦ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως...

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ Al' Daudet)

Πολιτάκι

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

'Αριθ. 'Εγκρ. 17

Πρωΐ-πρωΐ σήμερα, στὶς ἕξη, ἐκινήσαμε γιὰ τὸ πρῶτο μας προσκύνημα στὴν 'Ακρόπολη.

Πήγαμε μὲ τὸν ἠλεκτρικὸ ὡς τὸ Θησεῖο κι' ἀπ' ἐκεῖ πήραμε τὸν ἀνηφορικὸ ἑλικοειδῆ δρόμο.

Ἡ φανταισία μου, ποὺ ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ τὶς φτερούγες της ἀπ'τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδα τὸ ναὸ τοῦ ἥρωα Βασιλιᾶ ποὺ τόσο καλὰ διατηρεῖται, ἄρχισε τώρα νὰ πετᾷ μακριά, αἰῶνες πίσω, πρὸς τὴ μεγάλη κι' ἔνδοξη ἐκείνη ἐποχή, ὅπου ἡ συνοικία αὐτὴ ἀντηχοῦσε ἀπ' τῆς ζωῆς τὸ γέλιο, τῆς σφριγηλότητας τὸ τραγούδι, καὶ μοσχοβολοῦσε ἀπ' τῆς εἰλικρινειὰς τὴν εὐωδιά. Τώρα μόνο ποῦ καὶ ποῦ ξεπροβάλλει κανένος βιαστικὸς διαβάτης, σὰν ψυχὴ παραπλανημένη, κι' ἀργοπορημένη ἀπὸ τὸ νυστερινὸ περίπατο.

Φτάσαμε μπροστὰ στὴν καγκελένια πόρτα ..οὺ εἶναι ἀκόμα κλειστὴ γιατὶ εἶναι πρωΐ. Περιμένομε ὅσο νὰ μᾶς ἀνοίξουν.

Ἡ πόρτα τέλος ἀνοίγει. Μπαίνουμε, ἀνεβαίνουμε, τρεμουρίζουμε...

Μεγαλεῖο ἀφάνταστο, δόξα ἀρχαία, ποὺ σιὼ μικρὸ κι' ἀνάξιο μᾶς κάνει νὰ βρίσκουμε τὸν ἑαυτό μας.

Θεῖα μάρμαρα, τί νὰ κρύβετε στὰ σπλάχνα σας; Πόσα μυστικά, πόσους πόθους, τὶ παρακλήσεις δὲν ἀκούσατε! Κι' ὅμως τώρα, ἀναίσθητα γελοῦν οἱ πολλοὶ στὴ θέα σας.

Λήθη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΟ ΚΑΠΕΛΟ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

'Αριθ. 'Εγκρ. 8.

Σὲ μιὰ κοινότητα τῆς Ρωσσίας, οἱ χωρᾶτες δὲν μποροῦσαν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ ἕναν κλέφτη, ποὺ τοὺς κατάκλεβε. Μ' ὅλα τὰ μέτρα ποὺ ἔπαιρναν οἱ ἀρχὲς γιὰ νὰ τὸν πιάσουν, αὐτὸς πάντα τοὺς ξέφευγε. Στὸ τέλος ὁ Δήμαρχος σοφίστηκε κάτι: 'Εκάλεσε τὴν κοινότητα σὲ συμβούλιο καί, ὅταν ὅλοι εἶχαν μαζευτεῖ κάτω ἀπ' τὸ Δημαρχεῖο, ἄρχισε νὰ τοὺς λέῃ καὶ νὰ τοὺς βεβαιώνει ὅτι ξέρει καλὰ ποιὸς εἶναι ὁ κλέφτης καὶ ὅτι τώρα-δὰ θὰ τοὺς τὸν δείξῃ...

'Επειτα, ἄξαφνα, «φώναξε: Νά, νά!.. αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς μιλῶ, τὸ καπέλο τοῦ κλέφτη καίγεται!» 'Αμέσως ὁ κλέφτης ποὺ ταν κι' αὐτὸς παρών, σήκωσε μηχανικὰ τὸ χέρι του στὸ καπέλο του. Καὶ τότε ὁ Δήμαρχος ποὺ περίμενε ἴσα-ἴσα νὰ ἰδῇ ποιὸς θἄκανε αὐτὸ τὸ κίνημα, φωνάζει θριαμβευτικὰ στοὺς ἄλλους, δείχνοντας τὸν κλέφτη: «Πιάστε τον, αὐτὸς εἶν' ὁ κλέφτης!»

Πολιτάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Τάκη! ἔ, μὴν παρατρῶς γλυκά, θὰ σὲ πιάσει ἡ κοιλιά σου.

—Αὐτὴ θὰ μὲ πιάσῃ ἢ ἐγὼ θὰ τὴν κρατῶ;

Βὲν-Ζώης

***

Ὁ μπαμπάς: — Τὰ σπανάκια εἶναι καλά, γιατὶ ἔχουν σίδερο.

Ὁ Τοτός:—Γι' αὐτό, μπαμπά, βρῆκα ἕνα καρφάκι στὸ πιάτο μου;

Μυσσωτὶς

***

— Γιάγκο, καινούργιο σπίτι κτίζει ὁ πατέρας σου;

—'Αμ τό, παλιὸ ἤθελες νὰ κτίζῃ;

'Ελληνικὸν 'Ιδεῶδες

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

'Αθῆναι, 28 Βουρλιδίου τῆν 3 Φεβρουαρίου 1925

ΣΑΣ θυμίζω τὴν τελευταία Δήλωση τοῦ 'Οδηγοῦ: Δὲν ἀπαντῶ ἐδῶ σ' ἐρωτήσεις γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ 'Οδηγός. 'Οταν λοιπὸν ἔχετε καμμιὰ ἀπορία, σχετικὴ μὲ Διαγωνισμό, μὲ Μικρὰ Μυστικά, μὲ Μικρὲς 'Αγγελίες κτλ., ψάχνατε πρῶτα τὸν 'Οδηγό. 'Ἐνεὶ, μὲ μικρὸν κόπο θὰ βρῆτε τὴ λύση της. Γιατὶ ὁ 'Οδηγὸς τὰ ἔχει ὅλα. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα τὸν δημοσιεύω κάθε χρόνο: γιὰ νὰ τὰ βλέπετε ὅλα ἐκεῖ καὶ νὰ μὴ μὲ κάνετε νὰ γεμίζω τὴν 'Αλληλογραφία μου μὲ ὁδηγίες γνωστὲς καὶ νὰ λέω τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.

Μικρὲ 'Αθηναῖε. σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Henri Bidou ποὺ ἔκοψες ἀπὸ τὴν «Comœdia» καὶ μοῦ τὸ ἔστειλες, γιὰ νὰ ἰδῶ «πόσο ἐπαινεῖ τὸ Νεοελληνικὸ Θέατρο ὁ ἕξοχος αὐτὸς Γάλλος κριτικὸς καὶ προσφάντων τὸ 'Εργο τοῦ κ. Ξενοπούλου.» Πραγματικῶς, ἡ κριτικὴ τοῦ κ. Bidou εἶναι πολὺ κολακευτικὴ καὶ μπορεῖτε νὰ περηφανευόμαστε. Μεταφράζω ἐδῶ ἓν' ἀπόσπασμα: «Καὶ μόνο ἀπὸ τὸ "Εργο τοῦ κ. Ξενοπούλου, τὸ ποικιλότατο, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ διαλέξῃ διάφορα κομμάτια, ἀπὸ τὴν πιὸ ἐξοπτη κωμῳδία ὡς τὸ κάθε ἀποχρώσεως δράμα. Εἶδα στὸ θέατρο τὴν πρώτη πράξη μιᾶς κωμῳδίας του, *ὁ Πειρασμός*. Εἶναι μαγεία· κι' ὄχι μόνο ὁ διάλογος κι' ἡ ἐπινόηση ἔχουν τὴν πιὸ διασκεδαστικὴ φαιδρότητα, ἀλλὰ κι' ἡ ὑπόθεση ὅλη ξετυλίγεται μὲ μιὰ μεγάλη δεξιότητα ποὺ δείχνει τὸ θεατρικὸ συγγραφέα τὸν πιὸ ἔμπειρο καὶ τὸν πιὸ κύριο τῆς τέχνης του.» Στὸ τέλος ὁ Γάλλος κριτικὸς ἀπορεῖ πῶς τέτοια ἑλληνικὰ ἔργα δὲν παίζονται καὶ στὴ Γαλλία, ἀνεῖ ἄλλων ξένων, ποὺ τὰ βρίσκει κατώτερα.

'Εξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου, *'Ιγκεμπουρ*, καὶ χαίρω πάρα πολὺ ποὺ ἐξακολουθεῖς νὰ μ'γαπᾶς καὶ νὰ μ' ἔχεις πάντα σὰ «μιὰν ἀκριβή, μοναδικὰ διαλεχτὴ συντροφιὰ» καὶ παρηγοριὰ στὴ μοναξιά σου. Κι' ἂς εἶσαι πιὰ μεγάλη, κι' ἂς σὲ θεωροῦν γι' αὐτὸ μερικοὶ «ἀγαλῆ» κι' ἂς σὲ πειράζουν... Γέλασα, ἀλήθεια, μὲ τὸ πείραγμα τῆς ντόπιας ἐφημερίδας, ποὺ τὴν Πρωτοχρονιὰ σοῦ ἔκαμε τάχα μπονὰ ἀ «ἕνα χρυσόδετο τόμο τῆς Διαπλάσεως». 'Αλλὰ σὰ «ἔμπιστες ἐνθουσιασμένη κι' εὐχαριστημένη προσωπικὰ τὸ διευθυντή». Δὲ βαριέσαι! ἄφνεὶ τους νὰ λένε...

'Από τώρα καὶ συγκινητικὸ γράμμα μιᾶς παλιᾶς μου φίλης, μητέρας σήμερα, (ποὺ λυπᾶμι ποὺ δὲν ἔχω τόπο νὰ τὸ δημοσιεύσω ὁλόκληρο): «'Ἴσως ἀπορεῖτε ποὺ σᾶς γράφω ἐγὼ ἀντὶ τῆς 'Ἑλλης' ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἡ κόρη μου εἶναι μόνο ἑξήμισυ χρονῶν καὶ δὲν μπορεῖ ἀκόμη οὔτε νὰ διαβάζῃ καλὰ οὔτε νὰ γράφῃ' ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐγὼ ἀγαποῦσα κι' ἐδιάβαζα πολὺ τὸ περιοδικό σας, ἐνέγραψα τὴ μικρούλα μου κόρη καὶ ὁποία θὰ συνεχίσῃ. Ἕνα τέτοιο περιοδικό, τόσο διδακτικὸ κι' εὐχάριστο, κάθε γονεὺς πρέπει νὰ τὸ παίρνῃ γιὰ τὰ παιδιά του... Τὸ συνιστῶ πολὺ καὶ μὲ μεγάλη ἀνοπομονησία τὸ περιμένω κεθ' ἑβδομάδα, γιατὶ καὶ μένα ποὺ εἶμαι μαμμά, πολὺ μ' εὐχαριστεῖ... Ἡ 'Ἑλλη σᾶς παρακαλεῖ νὰ μὴ διακόπτετε τὴ Μαρίτσα «τὴν ἐξοχή», γιατὶ πολὺ τῆς ἀρέσει... 'Ἔχω καὶ μιὰ μικρότερη κορούλα, ποὺ θὰ μπῇ κι' αὐτὴ στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα της...»

—'Η λαμπρὴ αὐτὴ μητέρα εἶναι ἡ κυρία *Κλειὼ Ε. Λεοντίδου* ἀπὸ τὸ 'Ηράκλειο.

Ὁ *'Αθανάσιος Βασιλείου*, κατοίκος ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπὴ τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ Ἀγροπόλεων, μοῦ γράφει ὅτι τὸ Παλαιὸ Φάληρο ὅπου μένει, συνδυάζει τὶς ἀπολαύσεις χωριοῦ καὶ πόλης μαζί. «'Ἔχουμε, λέει, καθαρὸ ἀέρα, τὸ σπιτάκι μας μὲ τὸν κῆπο του, φάρια, φρέσκα αὐγὰ ἀπὸ τὶς κοττὲς μας, ἡσυχία καὶ γαλήνη. 'Ὄχι ὅμως κι' ἐρημιά, γιατὶ τὸ Π. Φ'ληρο ἔχει γιὰ τοὺς μεγάλους ἀρκετὲς διασκεδάσεις καὶ συγκοινωνία μὲ τὰς 'Αθήνας σὲ δέκα λεπτὰ μὲ ἐπιβατικὸ αὐτοκίνητο' γιὰ τὰ παιδάκια δέ, χάρη στὴ Σχολὴ τοῦ κ. Ζαμάνη, ὑπάρχουν ὅλα τὰ μέσα τῆς σπουδῆς, δημοτικὸ κι' ἑλληνικὸ σχολεῖο, τάξεις ἐμπορικῆς σχολῆς καὶ γυμνάσιο, παιδικὸς κινηματογράφος κι' ὅ,τι μπορεῖ νἀναπτύξῃ ἕνα παιδάκι.» Πολὺ ὡραία!

Μελαχρινὸ Διαβολάκι, δὲν πιστεύεις ποὺ ἔκαμες τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς ἀρκεῖ ποὺ σ' ἐμπόδιζαν νὰ μαθήματα. Φανταζόμαι τὶ ὡραίες ἐκστρατεῖες ποὺ τὶς πέρασες, ἀφοῦ εἶχες [illegible] σου καὶ τὴν ἀγαπητή σου ἀδελφή, κι' ἀφοῦ παίξατε κιάλα, [illegible] τὸ *Μελαψὸ Σκαλιωτάκι*, τὸ [illegible]σι τῆς *'Αφροδίτης* κι' ἄλλα [illegible]ρίτσια, τὴν «Εἰνη». 'Ὄχι, ἡ Κ.Γ. [illegible] εἶναι συνδρομήτρια.

'Ἔχεις καιρό, *Μάγισσα*, κι' ὅμα [illegible]η ἡ νέα φωτογραφία, μοῦ στέλνεις. 'Αλλὰ γιατὶ ἡ κυρία ἐκείνη ἀπόρησε ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Ξενόπουλος, «ἕνας τόσο μεγάλος συγγραφέας», γράφει στὴ Διάπλασι γιὰ παιδιά; Τὸ ὅτι «τὸν ἔχετε δικό σας, φίλο σας, σχεδὸν σὰν πατέρα», εἶναι βεβαια καὶ τιμὴ δική σας, μά, τουλάχιστο τὸ ἴδιο, εἶναι καὶ τιμὴ δική του. Πόσοι μεγάλοι συγγραφεῖς δὲν ἔγραψαν καὶ γιὰ παιδιὰ καὶ δὲν τὸ εἶχαν καύχημα! Αὐτὸ ποῦ εἶπε κι' ἐκεῖνος, ὅταν τοῦ ἔδειξα τὸ γράμμα σου. 'Ωστόσο σ' εὐχαριστεῖ πολύ.

'Ελληνίδα Ρόδος καὶ *Ροδιακὴ Αὔρα*, μ' ἐνθουσίασε τὸ τόσο εὔγλωττο καὶ ποιητικὸ εὐχετήριο γράμμα σας. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφετε καὶ σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴ γενναία εἰσφορά σας γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη, «ἀπὸ καθήκον εὐγνωμοσύνης στὸν ἀθάνατό μας Ποιητή, ποὺ οἱ στίχοι του, θγαλμένοι ἀπ' τὴν καρδιά του πότε μὲ πόνο, πότε μὲ χαρά, τραγουδοῦν τοῦ κόσμου τὶς μεταστροφές».

Κι'ὁ *'Ἑρανός* μας ἀλήθεια, ἐπιγαίνει πολὺ καλά. Καθὼς, βλέπετε, περάσαν τὶς ἕξη χιλιάδες. Καὶ θὰ ἦταν τώρα τελειωμένος, ἂν ἔκαναν ὅλοι ὅ,τι ἔκαμε ὁ *'Απόγονος τοῦ 'Οδυσσέως* στὸ χωριό του. Πῆγε σὲ μιὰ γιορτή, σ' ἕνα χορό, μὲ τὴ διάπλασι στὸ χέρι. 'Απήγγειλε ἕνα ποίημα τοῦ Πολέμη, ποὺ τὸν ἤξεραν ὅλοι, διάβασε τὴν προκηρυξή μου, ἐνθουσίασε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ δώσουν ὅ,τι μποροῦσε καθένας. 'Ἔτσι μαζεύτηκαν αὐτὲς οἱ 80 δραχμὲς ποὺ βλέπετε στὸ σημερινὸ Δελτίο.

Μαρία Α. Παλαιολόγου, Τολμηρὲ Πλοίαρχε, Τάκη Χάνς, Γαζία, Ρωμαντικέ, Ἰτιά, Καπετὰν Γιάννη, 'Αφρισμένο Κῦμα, (καὶ σέ, *Γαλαξία,*) *Λολότα, 'Απόγονε τοῦ 'Οδυσσέως, Ἐμμ. Κασσιμάτη, Φαύστα, Βασίλειη Μαλγολέτση, Καρυᾶτις, Εὐτυχία Λαγγούση, Μελαχρινὴ Μάγισσα* καὶ *Μικρὲ 'Αθηναῖε*, σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὰ ξεσπιθήματα. Εὖγε, καλὰ μου παιδιά, ποὺ βοηθεῖτε τὴ Μητέρα σας καὶ τὴν ὑποστηρίζετε στὸ δύσκολο δρόμο της.

Ραχήλ, Κουρέλι, 'Αϊτέ, 'Αβαντίς, 'Αληθινὴ 'Ἑλληνίς, Μελουζίν, Βοτάνη τοῦ Νείλου, Φάρε τῶν Πατρῶν, Μικρὲ Δόκιμε, Λουλούδι τῆς Τσούκας καὶ *Νιόβγαλτο Τριαντάφυλλο*, νέοι ἢ παλαιοί μου φίλοι, ποὺ πρώτη φορὰ παίρνετε ψευδώνυμο καὶ μπαίνετε στὸν κύκλο τῶν δρώντων συνδρομητῶν, σᾶς δέχομαι μὲ μεγάλη χαρά. Τὰ γράμματά σας μοῦ ἄρεσαν πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφετε. Σᾶς ἔστειλα ὅ,τι ζητήσατε. Καὶ σύ, *Ραχήλ*, νὰ μοῦ στεῖλῃς αὐτὲς τὶς λύσεις ποὺ βρῆκες ὅσες κι' ἂν εἶναι. Καὶ πάλι, ἂν βρῆς κι' ἄλλες, μοῦ τὶς ἐγκαταστέλνεις.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: 23. «Ὀρθρος» τοῦ *'Ηγησίππου*. - 24. «Στὴν 'Αμπουδιά» τοῦ *'Ασπρου Δοκοῦ*.— 25. «Μέσα στὴ Φύση» τοῦ *'Ατλα*. (καὶ τἄλλο ὡραῖο, μὰ πολὺ μεγάλο.) —26. «Τὸ Τηλέφωνο» τοῦ *Κισσοῦ*. —27. «Ἀπὸ τὰ Φαίδρα» τοῦ *Γιάννη Χαρίση*.—28. «Ὁ λογαριασμὸς τοῦ ὑπηρέτη» τοῦ Μικροῦ *Καλλιτέχνη*.—29.«Τί εἶν' αὐτό, μητέρα;» τῆς *'Αθάνατης 'Ἑλλάδας*.—30. «Ἡ Πηγή» τοῦ *Δοξασμένου Εἰκοσιένα*.

Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΙΔ' Δελτίο Εἰσφορῶν

'Από τὸ Γ' Δελτίο (ἴδε φυλ. 9αν)	Δρ.5538.20
Νικόλαος Μαυρῆς	» 12.—
'Απόγονος τοῦ 'Οδυσσέως, ἀπὸ ἔρανο ποὺ ἔκαμε σ' ἕνα χορὸ στὸ χωριό του	» 80.—
Λέλα Κ.Ν. Χατζηκώστα	» 10.—
Γεωρ. Θ Παπανικολάου	» 25.50
Μαμζέλ Νιτοῦς	» 15.—
Βασίλειος καὶ Γιαννάκης Γ. Γαγάνης	» 24.50
Θεανὼ Θ. Μακρῆ	» 15.—
Βέτα Π. Γεωργιάδου	» 20.—
Ἰουλία Ι. Περιστιάνη	» 10.—
Νίκος Κ. Αυσιώτης	» 12.50
Κόλλα Ι Παγιαταχη	» 8.—
Μαθηταὶ τοῦ Λεοντείου Λυκείου	» 100.—
Σύλλογος «Περίδρομος» ἀπὸ ἔρανο τῶν ἑξῆς: Παντχοῦ Παρὼν δρ. 10, Τρελλαφρασκευὰς 10, Τρελλὴ Γυμνασιόπαις 20, Μίκης Ροδάνος 6, Στέμμα 23, Κισσὸς 4, 'Αδελφοὶ Οἰκονομίδου 20, Γ. Φασιανὸς 5, Γ. Μιχελόπουλος 5, Μέμφις 50. Τὸ ὅλον	» 155.—
Μικρὸς 'Επιδαύριος	» 5.—
'Ονειροπόλος	» 12.50
Ἰωάννης Π. Λεβὲν ης	» 30.—
Ἐμμανουὴλ καὶ Χρῆστος Χατζημιχαὴλ	» 7.50
Μέχρι τῆς 28 'Ιαν.	Δρ. 6.080.70

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθεῖ, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλωμάτιος δρ. 5 — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1925. 'Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Μυρμηδών, ἀ.(ΧΑ'. Βοτάνη τοῦ Νείλου,κ.(ΑΦ). Μελουζίν, κ. (ΚΘ). Φάρος τῶν Πατρῶν, ἀ. (ΧΟ). Πριζονιέρ, ἀ.(ΑΘ). Λουὶζ τῆς Φιλανδίας, ἀ. (ΚΕ). Βάδεν Πάουελ, ἀ. (;;). Τρελλὸς 'Αέρας, ἀ. (ΡΑΙ). Μαμζὲλ Νιτοῦς, κ. (...). Ρεθυμνιωτάκι, ἀ. (ΒΓ). Λόρδος Πάλμερστον, ἀ. (ΚΠ). 'Αχιλλεὺς τοῦ Πηλέως, ἀ. (ΠΒ). Γέρος τοῦ Μωρηᾶ, ἀ, (ΤΚ). Κουρέλι, ἀ. (00)· Τάνια, κ. Σκόρπια Ροδοπέταλα, κ. (;). Κυπριώτισσο 'Αμογιάλι,ἀ.(ΚΠ). 'Αηδών, κ. (ΔΤ). Καρυᾶτις (κ. καὶ ὄχι ἀ. ποὺ ἔτυπώθη κατὰ λάθος στὸ 6ο φύλλο (ΜΧ). Νευρόσπαστο, ἀ. (ΑΔ). Φασαρίας, ἀ. (ΘΘ). Μάρσια, κ. (ΕΚ). Νιόβγαλτο Τριαντάφυλλο, κ. (;). Μαΐμοῦ, κ. (ΕΚ). 'Ἑλλάδας 'Αγναλιά, ἀ. (ΚΚ). Κόμης Γοῆγης, ἀ. (!;!). 'Ἐλπιδοφόρος, ἀ. (ΙΧ). Προσκοπάκι, ἀ. (ΗΑ). 'Ἔκτωρ, ἀ. (ΕΙ). 'Αφεῖς Χωριατοπούλα, κ. (Χφ²). Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς, ἀ. (Α'). 'Αθῶο 'Αγγελοῦδι ἀ. (ΩΙ). 'Ατρόμητος, ἀ. (ΝΑ). Καρδιὰ Μουσικῆς, κ. (ΜΤ).*

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: *ἡ Φιλόσοφος, κ. Κρητικὸ Προσκοπάκι, ἀ. Μακράφιης, ἀ. Αἰγυπτία Φελλάχα, κ. 'Αλεξανδρινὸ Ζιζάνιο, ἀ, Βάγνερ, ἀ. Φιόρης Λεβάντες, ἀ. Λεβεντόγιαννης, ἀ. Λαύρα, κ. Σίπυλος, ἀ. 'Ἐλπίζουσα Νεόσης, ἀ.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: *6) ἡ 'Αγράμπελη μὲ Ρουμελιωτάκι, Γκρατσιέλλα, 'Ασπρο 'Αραπάκι. — 7) ἡ Φωτιὰ μὲ Πανταχοῦ Παρὼν, Πάνω Χειμαριώτη, 'Ιγκεμπουρ. — 8) τὸ 'Ιον μὲ Λολότα, Λόρια, 'Ατλαντίδα.*

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Καπετὰν Γιάννην* (λυσόχαρτο ἔστειλα· ἡ φωτογραφία ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά της·) *Πιπίτσαν Χ. Κωνστ.* (καὶ τὰ ἕξη ψευδώνυμα ποὺ προτείνεις γιὰ τὸν ἀδελφό σου, τὰ ἔχουν ἄλλοι· ἔστειλα·) *Γεώργ. Θ. Καρ.* (νὰ πῇς τῆς ἀδελφῆς σου ὅτι τὴν δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς· τὸ φυλλάδιο ἐκεῖνο τὸ ἔστειλα· ἂν δὲν τὸ ἔλαβες ἀκόμη θὰ ἴχάθη, καὶ τότε ἴδες στὸν 'Οδηγὸ γι

γύρια!) *Ἀριστοκράτισσαν* (ἔστειλα· λιγότερο ἀπό 4 δρ. καμμιὰ Ἀγγελία δὲν στοιχίζει!) *Γέρον τοῦ Μωριᾶ* (ἔστειλα 16 τετράδια·) *Καρυάτιδα* (λάθος ἦταν καὶ τὸ διορθώνω σήμερα·) *Αἱματοποτισμένην Λευτεριὰν* (εὐχαριστῶ· ναί, ἀς τὰ βλέπουν μερικοὶ ποὺ νομίζουν ὅτι τὰ Δίκαιώματα—εἶναι γιὰ μπεμπέδες·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (τὸ ψευδώνυμο ποὺ λές, εἰν' ἐλεύθερο· ἡ διεύθυνσις τῆς «Πινακοθήκης» εἶναι ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22.) *Ἑλλην* (ἔστειλα ψευδώνυμο νὰ βρῆς ἄλλο, γιατὶ *Ἀθηναινὸ* ἔχω· εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ στὴ μελέτη μου βρίσκεις «τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση καὶ ἀνακούφιση τοῦ μαθητικοῦ σου βίου»·) *Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ* (ἔστειλα· καὶ χαίρω πολύ·) *Δέλιαν* (ὡραιότατο κι' αὐτὸ τὸ γράμμα σου ὅπως ὅλα· μὲ πόση εὐχαρίστηση τὸ διάβασα!) *Μικρὰν Καλλιτέχνιδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Σέρλοκ Χόλμ* (ἔστειλα·) *Πέτραν Πασκοτίνη, Μαρίαν Α Βλαχάκη, Ἰωσηφίναν Πασκοτίνη, Δώραν Μ. Παυλίδου, Μίμην Ροδάνου, Ἀνθίμη. Πασχαλιάν, Δροσοσταλίδα, Ἀδαμαντίαν Ι. Βολτῆ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἀπεστόλας ἔλαβα μετὰ τὴν *2 Φεβρουαρίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 219ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τ' Ἀπριλίου.]

145. Λεξίγριφος

Ζωντανὸ κάτι ἐνώνω
Μ' ἕναν τόπο φυτεμένο
Κι' ἕνα ζῶο ποὺ μοιάζει ὄνο
Ξεπροβάλλει ἀγριεμένο.

Ἄννα Στ. Βεϊνόγλου

146. Δογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος.

Δυὸ στοιχεῖα στὴ σειρὰ
Ἀμ' ἀποτελέσουν μῦγμα,
Μέσ' στὴ θάλασσα ξηρὰ
Θὰ μᾶς κάμουν μιὰ χαρά,
Μὲ τὸ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σῖγμα!

Φίδοης Λεβόντες

147. Ἀναγραμματισμὸς

Μικρὸ νησὶ τοῦ Αἰγαίου
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Πρωότηα καὶ γλύκα
Μπροστά σου θὰ παντήσῃς.

Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν

148. Αἴνιγμα

Τόχετε φάει ὅλοι σας.
Ἐγώ... μπορῶ καὶ νὰ ὁρκιστῶ.
Κι' ὅμως αὐτὸ δὲν τρώγεται
Οὔτε ὡμὸ οὔτε βραστό!

Πονεμένη Ψυχή

149. Μωσαϊκὸν

Καλλιόπη, Μελπομένη,
Κι' ἡ Εὐτέρπη ἡ καϊμένη,
Θάλεια καὶ Ἐρατώ,
Ἀπὸ ἕνα των δανείζουν
Καὶ μιὰ ἕκτη σχηματίζουν
Ἀδελφή τους στὸ λεπτό.

Κύμα τῆς Χίου

150. Τρίγωνον

* * * * * = Φωτοδότης.
* * * * = Θηρίον.
* * * = Ἐθνικόν.
* * = Πλάσμα ζῶν.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Δόκιμος Ἀρτανίων

151-155. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ μεταγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κηρός, μικρός, κύκνος, ἐξοχή, Μῆλος.

Βόλγας

151 Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπόλεως Ἀκροστιχίδος.

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα
* * * ἑκάστης τῶν ζητουμένων
* * * λέξεων θὰ τεθοῦν κατὰ
* * * σειρὰν εἰς τὴν θέσιν τῶν
* * * ἐναντι ἀστερίσκων καὶ θὰ
* * * σχηματισθῇ Ἐπιγραφή,
* * * τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1. Ὡραία θεά· 2, Μέρος τῆς πόλεως· 3, Μέρος τοῦ Θεάτρου· 4, Θεὸς θαλάσσιος· 5, Ἔπιπλον πρὸς φύλαξιν πραγμάτων· 6, Βουνὸν τῆς Ρόδου· 7, Τυχερὸ χαρτί· 8, Μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Βωμὸς

157. Φωνηεντόλιπον

τζτζκς-λλσ-μρ-γγ-γλσ

Λαμπρὸς Ἥλιος

158. Γρίφος

λι λι λι
λι αλ αλ
οὔ! λι δορ Λώτος.
λι αλ αλ
λι λι λι αλ

Ναπολέων

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

159. Αἴνιγμοσσον

En français,
Un doigt principal de la main;
Mais en grec,
De ton corps un des deux [soutiens.

Μαρίτσα Α Βεϊνόγλου

160. Chazade

Mon premier est un nombre;
mon second, une plante qui
croît aux bords des rivières;
mon tout, une ville dans la
Côte d' Or.

Καμέλια

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 48.

692. Διάπλασις (διά, πλάσις.)—693. Ἄρμα-αἷμα. —694. Μαΐου-Μιάου!—695. Τὸ γράμμα Α.

696. ΑΘΗΝΑ
ΑΡΓΟΣ
ΣΥΚΟΝ
ΑΤΛΑΣ
ΛΥΔΙΑ
ΔΙΚΤΗ
ΑΡΙΩΝ

697 - 698 1. Σφίγξ. 2. Ἐλαία. — 699 703. Διὰ τοῦ Β: *βολή, βίος, βῆμα, βύας, ἄβαξ.* — 704. ΣΟΛΟΜΩΝ—(Σπαταλῶ, Ὅλον, Λαμβάνω, Ὄρος, Μέγιστον, Ὡραῖος, Νοῦς.)—705. Ὁ καλὸς καραβοκύρης στὴ φουρτούνα φαίνεται.—706. *Ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης* (α, μῆνες, θε περὶ π', α τρίς)—707. La langue.

708.
E E T E
L R E T
I D V R
I O N I A A I
V I N C C
R D H H
E E E E

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1894) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *26,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *32* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1924) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *70* καὶ ραμμένος δρ. *75*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθέτεα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *6,50* ὁ ραμμένος. διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *13 50* — εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70. Ὁ χωρισμὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕ'—191)

Ξαναγυρίζοντας νοσταλγικὰ στ' ἀνθηρὰ αὐτὰ περιβολάκι, ποὺ κάθε χρόνο καὶ νέα φυτρώνουν λουλούδια, μὲ σκοπὸ ναβρῶ καινούργιες γνωριμιές, χαρίζω τὴν ἀλληλογραφία μου, τὰ Μ. Μυστικά καὶ τὶς κάρτες μου μονάχα σὲ ψυχὲς αἰσθαντικὲς κι' ὀνειροπλέχτρες. Ἔμπορὸς ὅλοι κι' ὅλες.

Ρ. R. Ἀθῆνα. ΛΑΚΗΣ ΦΛΩΡΙΔΣ

(ΚΕ'—192)

Πωλοῦμε, ἀνταλλάσσουμε γραμματόσημα· πρωτιμοῦμεν Ἑλληνικά, περασμένες ἐκδόσεις· δίνουμε διάφορα ξένα ἴσης ἀξίας· βάσις τιμοκατάλογος Yvert 1925. Στεῖλατε: Υἱοὺς Π. Ἀντωνίου, Λεωφ. Καβέτσου, Μυτιλήνην.

(ΚΕ'—193)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

Παρακαλοῦμε τοὺς φίλους μας νὰ ψηφίσουν τὰ ψευδώνυμα:

ΙΔΑΝΙΣΜΟ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

(ΚΕ'—194)

ΗΛΙΟΣΤΑΛΑΣΤΗ καὶ ΜΕΝΕΞΕΛΕΝΙΑ, μιὰ στάλα ἀπὸ τὸν ἥλιο σας κι' ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ σας θὰ βρῶ στὰ Μ. Μυστικά σας; ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(ΚΕ'—195)

Μάγκα, *Ἀλάνη*, δὲν ἀκούγεστε. Μήπως σᾶς ἀπαγορεύσανε στὸ σπίτι τώρα ποὺ μάθανε τὰ ὡραῖα σας ψευδώνυμα; ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(ΚΕ'—196)

Μαίνοντας στὸν λουλουδένιο κῆπο τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους. ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ

(ΚΕ'—197)

Γουδοχέρι, Μ. Μ ἔστειλα· πῶς δὲν ἀπήντησες;—ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ

(ΚΕ'—198)

Ἀπ' ὅλα τὰ εὐγενῆ καὶ Διαπλασόπουλα, καὶ ἐξαιρετικὰ ἀπό: Πάνον Χειμαρριώτην, Λίλι, Τριανταφυλλένιαν, Πασχαλιά, Ἰδανισμόν, Νάρκισα καὶ Ἡλιογέννητη, ζητῶ ν' ἀνταλλάξω ἀπὸ μιὰ κάρτα, μὲ μιὰ σκέψη τους: Στεῖλατε: Ἐλευθέριον Λασούρδαν p. r. Πειραιά, διά: ΜΙΚΡΟΝ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΝ

(ΚΕ'—199)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

ΙΔΑΝΙΣΜΕ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΟΝΕΙΡΟΠΛΕΧΤΡΑ, ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΔΑ, ΑΝΘΙΣΜΕΝΟ ΓΙΑΣΕΜΙ, ΤΡΕΛΛΗ ΞΑΝΘΟΥΛΑ, ΑΦΡΙΣΜΕΝΟ ΝΥΜΦΑ, ΝΙΤΣΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ, ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΔΟΣ, ΣΠΕΡΕ, ΓΑΛΑΞΙΑ. ΜΥΤΙΛΗΝΙΕ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗ, Χ. ΛΕΩΝΤΙΔΗ, Ε. ΡΟΥΣΣΑΚΗ, λάβαμε τὶς κάρτες σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά.

(ΚΕ' — 200)

Ψηφίσατε ὅλοι τ' ὡραιότερο ψευδώνυμο τῆς ἐκφρᾶς: ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

(ΚΕ' — 201)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

Προκηρύσσει Διαγωνισμὸν Καλλιτεχνικῶν CART-POSTAL. Βραβεῖα 6 ἐκλεκτά. Προθεσμία δίμηνος Δ)σις: [ΚΕ'—198]. — Ἀπ' ΟΛΑ τ' ὑφαντημένα Διαπλασόπουλα ἐς, περμένει ὁ: ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

(ΚΕ'—202)

Παιδιά, δόστε ἕναν ψῆφο στὴν ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ

(ΚΕ'—203)

ΚΑΡΤΕΣ...

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΙΔΙΑ

Ἐξὸν ἀπὸ μιᾶς λεπτῆς ἐπιθυμίας ἀκπλήρωση, ἕνα κομματάκι χαρᾶς κ' ἕνα souvenir τῆς γλυκειάς μας ζωῆς ποὺ γοργοκυλάει καὶ φεύγει δίχως καμιάν, ὅσο καὶ λιγοστὴν ἐλπίδα νὰ ξαναφθῇ, θ' ἀνε ΜΙΑ ΚΑΡΤΑ ΚΑΘΕΝΟΣ ποὺ ΖΗΤΩ, ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΛΕΞΕΙΣ. Δὲ θ' ἄναι τιμή μου νὰ λάβω ἀπ' ὅσους ἰδιαίτερα καλέσω. Ὅσοι μ' αἰστάνονται θὰ στεῖλουν. Τὸ ἴδιο κ' οἱ φίλοι μου. Ἐνθύμια κ' ἔγώ, θὰ σκορπίσω σ' ὅλους ἀπλόχερα. Δυὸ βραβεῖα, δυὸ μῆνες. ΠΟΥΛΗΣ ΑΘΗΣ
Poste-Restante, ΑΘΗΝΑ

(ΚΕ'—204)

Ἐς ἀνανεωμένα, διάγων. μου ἀθραβεῦ: Νάρκισσα (Νένα), Σαντούτσα (L' avare), Σκαρτοζ. Χανουμάκι (Monchoir Furao). Ἀναμένω εἴδοπ. λήψεως Γ. Γιαννακός, Θῆβαι

(ΚΕ'—205)

ΙΔΑΝΙΣΜΕ, δδός...Παντελεήμονος...Χαρτούμ, Καταλαβαίνεις; Πολλὰ φιλιά.—ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—206)

ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, ἂν τὸ Βουναράκι ἦταν στὴν Ἀθήνα!.. Εὐχαριστημένη; Ἀτέλειωτη ἀγάπη.—ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—207)

Νὰ τους πάλι, ἄρχισαν.—Ποιοι;—Ὁ ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΑΝΗΣ ποὺ ἔβγαλαν τὴ μάσκα τῆς Ἀνεντοκούλας καὶ τοῦ Λάφι, κι' εἶδαν ὅλοι πὼς εἶναι ἡ Λουλοῦ καὶ Μάνος Βερνάρδος.

(ΚΕ'—208)

Μαίνοντας στὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, σᾶς χαιρετῶ. ΝΙΟΒΓΑΛΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(ΚΕ'—209)

Μήβιλ καὶ *Φαῦστα* = Ἀδελφαὶ Τζίμου. Βρέστε μ' εἶμαι τό: ΝΙΟΒΓΑΛΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(ΚΕ'—210)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ HALT!
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ STOP!

Ἐνεκεν ἀνεπαρκείας ἀπαντήσεων εἰς τὸν (ΚΑ'—1519) διαγωνισμόν μου, ΠΑΡΑΤΕΙΝΩ αὐτὸν μέχρι τῆς 15 Μαρτίου.

ΕΜΠΡΟΣ λουσόν, λάβετε μέρος ὅλοι στὸν φτωχὸ διαγωνισμό μου. Μὴ χάνετε τὴν εὐκαιρίαν. Περμένω. GEORGE TRIP

(ΚΕ'—211)

ΡΟΥΜΠΕΝΣ, ἔλαβα. ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, πῶς πάνε τὰ καινούργια καθήκοντα; GEORGE TRIP

(ΚΕ'—212)

Ἀποτελέσματα Α' Διαγωνισμοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΖΙΖΑΝΙΟΥ: α') ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, β') ΕΜ. ΜΑΝΟΣ, γ') ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ. ΕΠΑΙΝΟΙ: ΡΙΤΑ. ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ, ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ. ΛΟΙΠΟΥΣ εὐχαριστῶ. Στεῖλατε Δ)σεις εἰς τὴν Δ)σιν (ΚΔ'—1503). ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ

(ΚΕ'—213)

Πολυαγαπημένο Χαριτλάκι (Γκότση), στὴ γιορτούλα σου μύριες εὐχές. *Μενεξεδένια σου*

(ΚΕ'—214)

Κύριε ΥΙ(ΠΟ)ΤΑΝ, ἀφοῦ εἶναι ΤΙΠΟΤΕ, τί μᾶς κάνεις τάχα τὸ *σπουδαῖο*;; *Φιλοκύπατα.*—ΕΡΜΗΣ

(ΚΕ'—215)

Θάνα, κάρτες διὰ διαγωνισμόν μου ἔλαβα. Εὐχαριστῶ. Ἔγραψα. ΜΑΛΑΓΑΝΑ

(ΚΕ'—216)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ «Μαθητικῆς Ζωῆς»: 1ον Βραβεῖον: Δροσερὸς Ζέφυρος, 2ον Γρύλλος, 3ον Ἰδανισμός. Ἔπαινος: Σαντούτσα Πλάτανος, Μαθητικὴ Ἔνωσις, Βογιατζόπουλος. Λοιποὺς ὑπερευχαριστοῦμε. ΕΞ

(ΚΕ'—217)

Εἰσερχόμενος στὸ μυροβόλο κῆπο τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ἅπαντες Π. ΟΝΕΙΡΟΠΛ. ΧΟ

Διαπλασοπουλές, Διαπλασόπουλε, δὲν θαυμαλῶ ὑποστηρίξτε δυὸ φυλλάδια μου στὸ 50 φυλλάδιο.—ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΓΙΝ

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία—Σοφοκλέους 3